

Önümüzde iki yol, iki çizgi ve iki zıt kutup bulunmaktadır. Bunlardan biri proletaryanın ve tüm ezilenlerin mücadelesini bastırmak, kendi potasında eritmek ve nihayetinde yok etmek isteyen her renkten dünya gericiğinin çizgisi ve yoludur. Diğeri ise proletarya ve tüm dünya ezilenlerinin her türlü sömürü ve eşitsizliğe karşı savaşı esas alan devrimci çizgisi ve devrimci yoludur. Esas almamız gereken bu devrimci çizgi, saf tutmamız gereken ise proletarya ve ezilenlerin devrimci kutbudur.

Yeni Demokrasi

8 AĞUSTOS-22 AĞUSTOS 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 41 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK S.4

Emperyalizmin Yarı-Sömürgelerdeki Neoliberal Politikaları ve İşsizliğin Kronik Boyutlara Tırmanışı - I

Kapitalizmde artık nüfus olarak kadandırılan kesimi, üretim sürecinin dışında kalan işsizler oluşturmaktadır. Kapitalizmin gelişimi ile birlikte boyutları giderek artan işsizler ordusu kapitalist üretim tarzının hem sonucudur hem de koşuludur. Bu nedenle işsizler ordusu kapitalizme içkindir ve sermayeden ayrı olarak değerlendirilmesi söz konusu değildir.

ANALİZ S.10

19 Mayıs'ın 100. Yılı Vesilesiyle Kemalizm ve Felsefi Arka Planı - I

İmparatorluktan ulus-devlete değişmeyen tek şey yoğun emek sömürsü olmuştur. Gericilik; inanç, iman veya dini bir konu değil sınıfsal bir konudur. Feodalizm ne kadar gericiyse kapitalizmde o kadar gericidir. Dolayısıyla aydınlanma, egemen sınıfların kendi iktidarı için, iktisadi ve politik gelişmelere paralel toplumu yeniden şekillendirmenin ideolojik ve teorik yeniden şekillendirilmesidir.

MASADA 'PAZARLIK' SAHADA SALDIRGANLIK

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

halk savaşı, örgütlenme ve gençlik

15

KADIN

emekçi kadınların siyaset yapma alanı neresidir?

18

KAVGA OKULU

"tatil"e değil kitlelere gidelim!

Rap Piyasasında Parçalanan Hegemonya

Türkiye'deki popüler müzik piyasasına bir yıldan uzun bir süredir rap müziğin damga vurduğunu söyleyebiliriz. Daha da spesifik bir tarz tanımlaması yapmak gerekirse, damgayı vuran rap müziğin herkesçe bilinen asi, muhalif, politik, radikal tavrından ziyade "trap" diye adlandırılan, uyuşturucuların ve markaların övüldüğü, kişisel bunalmaların ve bu müziği yapanlarca da sokağın anlatıldığı, ritmin daha yavaş ama daha tempolu olduğu bir türden bahsediyoruz. Bu türün Türkiye'deki en popüler karşılığı Ezhel'dir. Ezhel'in piyasayı sarsan "Müptezhel" albümünden sonra trap, en eskiden en yeniye neredeyse bütün rapçilerin denediği bir tür haline geldi. Bu yazı rap'le trap arasındaki ayırmadan, bu kültürün yozlaşmış yozlaşmadığından vs. bahsetmeyecek. Yazıda hedeflediğimiz şey popülerleşen ve tabiri caizse patlayan bir müzik türünün nasıl yön değiştirdiğini ve Norm Ender üzerinden açılan çatlağı görmek olacak.

Ezhel'in piyasaya girişiyle yukarılara doğru tırmanan bu tür esasta Ben Fero'nun çıkardığı albümle zirveyi buldu ve pop müziğin yerini aldı. Her şarkısı on milyonlarca dinlenen ve ezberlenen Ben Fero, aslında başlarda çok ciddi eleştiriliyordu çünkü sözler, tarz, müzikalite vs. konularında çok eksik bulunuyordu. Belki de bu eksikliğin de etkisiyle birçok farklı türden dinleyici kitlesini kendi müziğinde birleştirmeyi başardı. Onlarca yıldır bu işi sürdüren Ceza'nın, Sogopa Kajmer'in yapamadığını "dünkü çocuk" yapmış oldu.

Rap kültüründe "diss" denen, rapçilerin birbirlerini "taşladıkları" parçalar vardır. Bu disslerden Ben Fero nasibini almıştı. Örneğin yine rap müziğin eskilerinden Patron, "Kaybedecek Ne Kaldı" adlı diss'inde Ben Fero'yu eleştirir fakat bu eleştiri eski usül rapi özleyen ve Patron kitlesi dışında çok fazla karşılık bulmaz. Asıl çatlak, birkaç hafta önce "Mekanın Sahibi" adlı şarkıyla dönüş yapan Norm Ender tarafından açılacaktır. Norm Ender de onlarca yıldır rapçi-

Zira şarkı öyle olumlu bir karşılık bulmuş durumda ki Ezhel ve Ben Fero dinleyicileri de Norm Ender kampına geçmiş durumda. Öte yandan Norm Ender'le doğrudan alakası olmayan fakat Mekanın Sahibi'nden birkaç gün sonra çıkan Killa Hakan, Ceza, Ezhel ve Ben Fero'nun ortak işi olan "Fight Kulüp", Youtube'da en çok "dislike" alan (900 bin) Türkçe rap şarkısı oldu. Yani hemen herkesin saygı duyduğu Ceza bile Norm Ender'in hedef aldığı Ezhel ve Ben

Meselenin düğümlendiği yer de burası. Norm Ender'in şarkısıyla açılan bu geniş çatlağın oluşma koşulları ile devrimci durum değerlendirmesi arasında -en azından kafa yoruş anlamında- bizce devrimcilerin çok yoğunlaşmadığı bir paralellik kurmak mümkün. Türkçe rap piyasasındaki bu hegemonyanın geçici de olsa kırılması nasıl açıklanabilir? Bu durumu Althusser üzerinden şöyle açıklayabiliriz aslında: Kopuş anlamını, devrimleri, devrimsel süreçleri incelerken konjonktür analizleri yapılır ve karmaşık çelişkilerin birbirlerini "üstbelirledikleri" görülür. Yani birden fazla çelişki, birden fazla niteliksel yapı içerisinde, birden fazla kez ve birden fazla yoldan birbirleriyle etkileşim içinde yoğunlaşarak ve yer değiştirerek belirlenirler. İşte bu koşullarda, Norm Ender'in yaptığı şey çokça kez denenmiş olsa bile kopuş Norm Ender'in şarkısıyla geldi. Bu kopuşu

Gramsci üzerinden, güçler ilişkilerindeki dengenin sarsılması üzerinden de açıklayabiliriz. Verili andaki güçler (hegemonik) bir denge halindedir ve dengeyi dağıtmak, kırmak ve parçalamak mümkündür. İşte bu parçalama işinin Norm Ender üzerinden nasıl geliştiği sorusu aynı zamanda Norm Ender'in verili koşullarda geçtikleri, nereden bulduğu ve karşısına aldığı tarafı (rakibi) nerelerden vurduğu ile de ilintilidir. Kuşkusuz ki bu pratik politika yapmanın ta kendisidir. Hayatın her anında, güçler ilişkisine girme derdinde olan, konjonktürü yakalamak isteyen öznenin ilgilenmesi gereken konu da budur.

lik yapan eskilerden birisidir ve trap müzik yapan, popülerleşmiş hemen herkesi karşısına alan bu şarkıyla piyasada kalıcı olup olmadığını henüz kestiremediğimiz bir çatlak açmıştır.

Tutuklandıktan sonra kitlesini daha da sağlamlaştıran Ezhel'e karşı, "beni devrimci gençler sizi lümpenler dinler" diyerek karşıtlık oluşturan Norm Ender, şarkısının ilk kısmında trap ironik bir şekilde eleştiriyor ve eleştirdiği gibi söylüyor şarkısını. Türkiye'deki rap müziğin Amerika'daki gibi olamayacağını ve uyuşturucu kültürünün, markalarla ve parayla kurulan ilişkinin rape yansıtılmasını rapin içinin boşaltılması olarak görüyor. Norm Ender'in ne kadar samimi olduğu öte tarafa bizi ilgilendiren, bu karşıtlığın bir karşılık bulmasıdır.

Fero'yla iş yaptığı için prestij kaybı yaşadı.

Norm Ender öyle bir yerden giriş yaptı ki, var olan ve giderek güçlenen hegemonik bir bloğun karşısında kendisini dayattı. Şarkı çıktıktan yaklaşık iki gün sonra Ezhel "Lolo" diye karşı bir şarkı yayınladı fakat beğenilmedi. Oysa ki "Lolo" da "Fight Kulüp" de Norm Ender'in diss'i olmasaydı yazın en çok dinlenen piyasa şarkıları olabilirdi. İşte bu kırılmayla birlikte yaşanan algı kaymaları sonucu müzikal beğeni yetisi ortadan kalktı. İnsanlar müzikaliteden çıkıp doğrudan hegemonik mücadelenin içerisinde taraf tutmaya başladı ve Ezhel-Ben Fero kitlesinden Norm Ender'e doğru kopuşları da buradan açıklamak mümkün.

ROJAVA'YA DÖNÜK ASKERİ SALDIRGANLIĞA KARŞI DAYANIŞMAYI VE DEVİRİMCİ MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM

TC devletinin “güvenli bölge”, “barış koridoru” adı altında Rojava’ya yönelik operasyon hazırlıklarına, ABD’yle yürütülen görüşmeler eşliğinde biçim veriliyor. Bu yazı kaleme alınırken ABD ile karşılıklı görüşmeler gerçekleştirilmiş, henüz ortak bir yaklaşım belirlenmemiştir. Görüşmelerin devam edeceği belirtilse de TC’nin operasyon planları karşısında ABD’nin takinacağı tutum iyi kötü kendini belli etmiş oldu. ABD ile Türkiye arasında operasyona dair uzlaşma arayışının bir şekilde sonuçlanacağı ve Kürt ulusuna yeni dayatmaların gündeme geleceği görülüyor.

Basına yansıyan haberlere göre ABD’li yetkililere dayandırılan öneriler şu şekilde: Suriye-Türkiye sınırında yaklaşık 14.5 kilometre (dokuz mil) derinliğinde ve 140 kilometre (87 mil) uzunluğunda bir bölgede ortak operasyon düzenlemesi; ‘Kürt savaşçıların bu bölgeden çıkarılması’; bu bölgedeki Kürt mevzilerinin ortadan kaldırılması; sonrasında ABD ile Türkiye’nin bu bölgede ortak devriye düzenlemesi... Kuşkusuz TC devletinin istek ve beklentileri bundan daha fazlasını içeriyor. Sözü edilen koridorun kaç kilometre olacağı, burayı kimin kontrol edeceği ve yerel halkın yönetime katılımı anlaşmazlığın temel noktalarını oluşturuyor. Diğer yandan PYD’de de Türkiye’nin işgal planları karşısında kendi görüşlerini ve olası çatışma durumunda yapacaklarını ortaya koyuyor.

Xakurk’ta aylardır saldırı ve işgalin sürdüğü, bu konuda ABD’nin, İKBY’nin (Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi) ve Irak devletinin sessiz kaldığı biliniyor. Görünen o ki TC devleti hem Irak hem de Suriye Kürdistanı’nda, özellikle sınır hattında daha kalıcı olacağı bir planlamayı harekete geçirmek istiyor.

EMPERYALİST VE FAŞİST KUŞATMA ALTINDAKİ ROJAVA

Suriye’deki temel hedefleri nedeniyle ABD’nin Kürtleri kaybetmek istemediği, aynı sebeple TC’nin Suriye Kürdistanı’na yönelik saldırı ve işgal planlarını dizginlediği, en azından buna belli bir düzeyde kapı araladığı biliniyor. Aynı durum Suriye’nin devlet çıkarları ve ABD’ye karşı politikalar bağlamında Rusya için de geçerliliğini koruyor. Türkiye, Suriye ve Irak gibi bölge gerici devletlerinin her dönem bir şekilde hedefi haline gelen PKK ve PYD’ye karşı, bu güçler kadar açık olmasa da İKBY’nin de gerici ve işbirlikçi bir tutum takındığı biliniyor.

İŞİD’e ve bölgedeki birçok yerel gerici güce karşı verdiği savaş ve halkın yönetim ve örgütlenmesinde sağladığı başarılarla PYD’nin ve daha geniş ifadeyle Kürt Ulusal Hareketi’nin kayıpları olmakla birlikte kazanımlar elde ettiği biliniyor. Ne var ki bu başarı ve kazanımlar bölgedeki faşist devletler ve gerici güçlerin sürekli saldırısı altında bulunuyor. Aynı zamanda başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin “ittifak” ve “iş birliği” adı altında dolaylı kuşatması altında da tutuluyor. Bu anlamda görece güçlü olduğu günümüzde Rojava’nın iki farklı biçimde saldırı ve kuşatma altında bulunduğu; içinde bulunduğu güç denklemlerinin ona belli bir güç ve manevra kabiliyeti kazandırmakla beraber siyasi iradesini kontrol etme ve köreltme riski taşıdığı görülüyor. Emperyalist güçlerin tarihte Kürtlere yaşattığı “hayal kırıklıkları” bir yana yakın zamanda Afrin’in TC tarafından işgalinde ortaya çıkan tablo hem ABD hem Rusya nezdinde emperyalizmin Kürt ulusal mücadelesi karşısındaki gerçek durumunun aynası niteliğindedir.

SDG komutanları tarafından “eğer bölgede bir yere saldırı olursa savaş oraya sınırlı kalmayacaktır” şeklinde açıklamalar yapılsa da bölgede başta ABD olmak üzere ve uluslararası askeri güçlerin bölgedeki varlığı nedeniyle büyük çaplı bir çatışmanın beklenmediği dillendiriliyor. Fakat emperyalist güçlerin kendi çıkarları için ciddi bir tehlike oluşturmadığı müddetçe TC’nin işgalci yönelimlerine açık kapı bıraktığı biliniyor. Bu nedenle planlanan operasyon ve söz konusu “koridor”un şekillendirilmesinde TC’nin ve tersinden PYD’nin oluşturacağı ağırlığın etkili olacağı söylenebilir. SDG adına konuşan Newroz Ehmed, “Sınır güvenlik güçlerini oluşturabilir ve bizim tarafımızdan saldırı gerçekleştirmeyeceğinin garantisini verebiliriz. Ancak Türk devleti bölge halkının kendi savunmasını istemiyor. Biz de dışardan bir gücün savunmasını kabul etmiyoruz” şeklindeki açıklamasıyla gerçek durumu ortaya koyuyordu. Ehmed, “Gerçekleşen saldırılar Suriye rejimi için de tehlikelidir. Sonuçta Suriye topraklarının bir parçası işgal ediliyor” diyerek bir yandan da Suriye devletine çağrı yapıyordu.

Suriye Kürdistanı’nın TC tarafından her ciddi hedef alınışında, Rusya ve Suriye’nin, Kürt bölgelerinde Suriye’nin devlet egemenliğini tesis etmek için pazarlıklara girdiği; PYD’nin iradesini bu yolla kırmaya ve onu ABD’den uzaklaştırmaya çalıştığı de-

neyimlerle sabittir. PYD yer yer Suriye devletini “kendi devlet toprağı” için göreve çağırır da bu konuda bugüne kadar ciddi bir sonuç alabilmiş değil. Nitekim Suriye’nin, ifade edilen kimi sınırlı haklar dışında Suriye Kürdistanı’nda federe veya özerk bir Kürt yönetimine sıcak bakmadığı, özünde TC devletiyle aynı faşist ve şovenist kodları taşıdığı biliniyor.

KÜRT ULUSAL SORUNU TC’NİN BEKA SORUNUDUR

Tayyip Erdoğan’ın ağzından çok kere açıkça ifade edildiği gibi PYD’nin hakimiyeti altındaki Suriye sınırında oluşturulmak istenen ve adına “güvenli bölge”, “tampon bölge” denen işgal planı Türk hâkim sınıfları ve onların devletinin bir “beka” sorunudur. Bu konuda “barışçı yaklaşım ve diyalog” vurgusu yapan CHP’nin de farklı düşünmediği; “Fırat’ın doğusu konusu Türkiye’nin güvenliği meselesidir, bunu elbette kabul ediyoruz.” açıklamasıyla ortaya kondu. CHP’nin “barışçı yaklaşım ve diyalog”tan kastının Rojava veya PYD olmadığı; ABD, Rusya ve özelde Suriye devletiyle diyalogu önerdiği biliniyor. CHP, ambargo tartışması ve ekonomik etkileri nedeniyle ABD ile ters düşmemeyi savunurken Suriye Kürdistanı’ndaki “tehlikenin” ise Suriye devletinin hakimiyeti sağlanarak giderilmesi gerektiğini savunuyor. Erdoğan ise ‘sahada aktif olmayanın masada da sözü’ olamayacağı yönündeki açıklamalarıyla Türk hâkim sınıfları ve TC devletinin çıkarlarını en iyi kendisinin koruyacağını ortaya koyuyor. Açık olan şey AKP, CHP ve tüm hâkim sınıf temsilcisi faşist düzen partilerinin Kürt ulusuna düşmanlıkta ortak oldukları, aralarındaki farkların nüans farkları olduğu gerçeğidir.

İlhak altındaki Kürt ulusunun kendi devletine sahip olması veya federasyon, özerklik gibi statüler elde etmesi tarihinden bugüne TC’nin korkulu rüyası olmuştur. Bu amaçla diğer parçalardaki Kürtlerin dahi belli haklar, statüler elde etmesine tahammül edememiş, saldırı ve işgal girişimlerini süreklileştirmiştir. İşbirlikçi Barzani ve KDP’ye karşı ehven-i şer bir politika benimseyen TC egemenleri, Irak Kürdistanı üzerindeki dolaylı ve doğrudan baskılarını hiçbir zaman eksik etmemiştir.

KÜRT ULUSAL MÜCADELESİ DEVİRİMCİ ÇİZGİYLE BAŞARIYA ULAŞABİLİR

Türk hâkim sınıflarının Kürtlerin Rojava’da elde ettiği kazanımların süreklileşmemesi ve resmi statüye kavuş-

maması için yürüttüğü saldırganlık politikası anlaşılabilir değildir. Bu nedenle mesele esas olarak bu politika karşısında Kürt Ulusal Hareketi’nin benimseyeceği politikada, bu politikaya yön veren çizgide düğümlenmektedir. Afrin özgülünde kötü bir sınav veren KUH, bölgedeki gerici devlet ve güçler ile emperyalistlerin iki biçimli (askeri saldırganlık-iş birliği/ittifak) kuşatması altında, her geçen gün iki farklı çizginin dayatmasıyla karşılaşmaktadır. Bu çizgilerden birisi ve bugün hâkim olanı; bölgedeki güç dengelerinden faydalanmaya çalışan, bunun için emperyalist güçlerle ilişki ve uzlaşmayı korumak isteyen fakat her geçen gün tavizler vermek zorunda kalan ulusal reformist çizgidir. Diğer ise halka ve kendi öz gücüne güvене dayanan, bölgedeki gerici devlet ve güçlere olduğu gibi emperyalist güçlere de karşı koymayı, bunun için direnmeyi ve savaşmayı esas alan ulusal devrimci çizgidir. Bu devrimci çizgi, her bir emperyalist ve gerici gücün cirit attığı Suriye gerçeğinde askeri ve siyasi açıdan eşitsiz bir güç sorunu olarak görülse de tüm dünya ulusal kurtuluş ve devrim deneyimleri bize göstermektedir ki tek kurtuluş yolu bu devrimci çizgiden geçmektedir. Bu konuda Kürt ulusal mücadelesi bölge ve dünya halkına güvenmeli, dünya proleter ve devrimci hareketiyle ittifakı esas almalıdır.

Komünistler özgürce ayrılma hakkı başta olmak üzere her yerde ezilen Kürt ulusunun haklı ve demokratik taleplerini savunmalı; her türlü ulusal ilhak ve işgale karşı aktif propaganda çalışması yapmalı ve şovenizme karşı devrimci mücadeleyi yükseltmelidir. Bugün Kürt ulusal mücadelesiyle dayanışmayı büyütmek ve ortak direniş hattını geliştirmek daha önem kazanmıştır. Önümüzde iki yol, iki çizgi ve iki zıt kutup bulunmaktadır. Bunlardan biri proletaryanın ve tüm ezilenlerin mücadelesini bastırarak, kendi potasında eritmek ve nihayetinde yok etmek isteyen her renkten dünya gericiliğinin çizgisi ve yoludur. Diğer ise proletarya ve tüm dünya ezilenlerinin her türlü sömürü ve eşitsizliğe karşı savaşı esas alan devrimci çizgisi ve devrimci yoludur. Esas almamız gereken bu devrimci çizgi, saf tutmamız gereken ise proletarya ve ezilenlerin devrimci kutbudur.

Emperyalizmin Yarı-Sömürgelerdeki Neoliberal Politikaları ve İşsizliğin Kronik Boyutlara Tırmanışı - I

"Her özel tarihsel üretim tarzı, kendi özel, tarihsel olarak geçerli nüfus yasalarına sahiptir." (Kapital Cilt I, Karl Marks, s. 610, Yordam Kitap)

Tarihte yer edinmiş üretim biçimlerine dayalı toplum yapısı beraberinde nüfus yasalarını da doğurmuştur. Bununla birlikte sınıflara ayrılmış toplumların çıkışıyla birlikte nüfusa ait olarak artık-nüfus olgusu da belirmeye başlamıştır. Burada tarihsel olarak ortaya çıkmış nüfus ve artık-nüfus olgularının incelenmesi yerine, kapitalizmin çıkışı ve emperyalizm aşamasıyla beraber yarı-sömürge ülkelerdeki yansımaları belirli yanlarıyla ele alınacaktır.

Nüfus ve artık nüfusa ilişkin burjuva yazımına ilişkin çalışmasıyla en çok göze çarpan kişi Malthus olmuştur. Malthus belirli bir nüfus içinde artık-nüfusun olduğu tezini öne sürmesine rağmen teorisine doyurucu kanıtlar getirememektedir. Öte yandan soyut bir nüfus yasası teorisini dile getirerek ana sıkı sıkıya sarılmıştır. Malthus'a göre insanların doğal üremesi geometrik olarak, maddi geçim nesnelere ise asimetrik olarak artmaktadır. Bu nedenle arz ve talep diye de adlandırabileceğimiz bir oransızlık ortaya çıkmaktadır. Marks, Grundrisse ve Kapital eserlerinde Malthus'un teorisinin ne derece ayakları havada olduğunu göstermiştir. İlk olarak Malthus'un öne sürdüğü üzere her topluma uygun soyutlanmış bir nüfus yasasının aksine, Marks; toplumsal üretim biçimlerinin ürünü olarak nüfus yasalarının olduğunu belirtir. Diğer yandan artık-nüfusun Malthus'un öne sürdüğü gibi insanların ve geçim nesnelere arasındaki orantısızlığından ziyade; yeniden üretim sürecinin dışına atmak zorunda olduğu üretim biçimlerinin zorunlu sonucu olduğunu, Marks; "tarih, ona nüfusun çok farklı ilişkilerle ilerlediğini, fazla-nüfusun da tarihsel olarak belirlenmiş bir ilişki olduğunu, sayılarla, ya da geçim araçları üretiminin mutlak sınırı ile belirlenmediğini gös-

terir" (Grundrisse Cilt I, Karl Marks, s. 85, Sol Yay.) demiştir.

ARTIK-NÜFUSUN KAPİTALİZMDE ALDIĞI BİÇİM VE YEDEK SANAYİ ORDUSU

Diğer üretim biçimlerine dayalı toplumlardan farklı olarak artık-nüfusun kapitalizmde daha görünür olmasının nedeni, kapitalist üretim tarzının yasalarıyla ilgilidir. Kapitalizmde artık nüfus olarak adlandırılan kesimi, üretim sürecinin dışında kalan işsizler oluşturmaktadır. Kapitalizmin gelişi-

belirginliğini hissettirir. Bunun yanında iş günü gerekli-emek zaman ve artık-emek zaman toplamını verdiğinden, artık değeri artırmanın yolu başında iş gücünü artık emek zaman lehine uzatmaktan geçmektedir. Marks iş gücünün uzatılması yoluyla elde edilen artık değere mutlak artık değer adını vermiştir.

Mutlak artık değere dayalı sömürü ilişkisi sermayenin biçimsel boyunduruğuna tekabül etmektedir. "Çünkü eski üretim tarzlarından yalnızca

şılığı ödenmeyen artık emek zamanın daralması ve artık değerin düşmesi demektir. Kapitalizmin hükmü altında karşılığı ödenmeyen kısım belirli bir seviyenin altına indiğinde müdahale kaçınılmaz olur ve ücretler tekrar revize edilir. Burada ücretle ilgili bir değerlendirme konumuzu belirli yanlardan ilgilendirdiği için derinlikli bir incelemeye girmeden, değinmekle yetiniyoruz.

Marks kapitalizmin artık değeri arttırmasının bir diğer yolunun görece artık-değer üretiminden geçtiğini belirtir. Artık değerin maddi kaynağı iş günü artık-emek zaman olduğu için; iş gününde mutlak bir büyüme olmadan artık-emek zamanın artışı, ancak gerekli-emek zaman kısmının kısaltılması yoluyla olabilir. Marks'ın burada dikkat çektiği bir başka nokta ise, gerekli-emek zamanda meydana gelecek kısalmanın artık emek zaman

mi ile birlikte boyutları giderek artan işsizler ordusu kapitalist üretim tarzının hem sonucudur hem de koşuludur. Bu nedenle işsizler ordusu kapitalizme içkindir ve sermayeden ayrı olarak değerlendirilmesi söz konusu değildir.

Kapitalist üretim tarzının toplumda yer edinmeye başlamasıyla birlikte sömürü ilişkisi de görünür olmaya başlar. Sömürü ilişkisinin kapitalist temeli ise, emek gücünün artık-emek zamanına el koyuşun özgün yanını oluşturur. Bu ilişkide üretim araçlarının sahibi olarak kapitalist ile bu mülkiyetten arındırılmış işçi karşı karşıyadır. İşçinin artık-emek zamanına kapitalist üretim ilişkileri altındaki gaspı artık-değerin kaynağıdır. Artık-değer sermayenin artışının koşulu olduğundan; artık-değer yaratıcısı olan emek gücüne açlık kapitalizmin toplumda ilk filizlendiği zamanlarda

biçimsel olarak ayrılır." (Kapital Cilt I, Karl Marks; s. 787, Yordam Kitap) Sermayenin biçimsel boyunduruğunun devam ettiği koşullarda, birikimin artışı ve yeniden üretim süreci; sermayenin organik bileşeninin değişmeyen ve değişen sermayeye bölünmesi, diğer unsurları aynı kalmak suretiyle değişen sermayede artışa sebep olur. Sermayenin teknik bileşeninde bir değişiklik olmadan bir biri peşi sıra sürmekte olan yeniden üretim süreci birikimin artışına, birikimin artışı da yeni emek gücü sağlanmasına yol açmaktadır. "Sermaye birikimi proletaryanın çoğalması demektir." (age., s. 594) Ayrıca kapitalizmin biçimsel boyunduruğunun ve mutlak artık değer üretiminin söz konusu olması, artan emek gücü talebine bağlı olarak ücretlerde görece bir yükselmeyi de yaratır. Fakat ücretlerdeki bu yükselme her daim mutlak olarak görülemez. Zira ücretlerdeki artış kar-

kısında oluşan uzamadan meydana gelmediğidir. Tam tersine artık-emek zamandaki uzama gerekli-emek zamanın kısalmasının sonucudur. Gerekli-emek, zaman-emek gücünün değeri ile belirlendiğinden, emek gücünün değerinin düşünülmesi emeğin üretkenliğinden geçmektedir. Böylece metalarda bir ucuzlama emek gücünün değerinin düşmesi ve gerekli-emek zamanın kısaltılması için maddi imkanlar doğmaktadır. Kuşkusuz bu durumun gerçekleşmesi aynı zamanda sermayenin teknik bileşiminde bir "devrim" demektir. Marks kapitalizmde artık-değeri arttırmanın görece artık-değer biçimine sermayenin gerçek boyunduruğu demektir. Böylelikle kapitalist üretim tarzı hem emek üzerinde hem de sermaye öncesi diğer üretim biçimleri üzerinde tahakkümünü kurmuş olur. "Sermayenin emek üzerinde gerçek boyunduruğu, mutlak artık-değerden

farklı olan göreceli artık-değeri geliştiren bütün biçimlerde geliştirir. Sermayenin emek üzerinde gerçek boyunduruğuyla birlikte üretim tarzının kendisinde, emeğin üretkenliğinde ve sermayeci ile işçi ilişkisinde tam < ve sürgit ilerleyen ve yinelenen > bir devrim meydana gelir” (age., s. 796)

Mutlak artık değer yanında göreceli artık değer üretiminin gelişmesi kapitalist üretim tarzının tam bir işleyişini vermektedir. Sermaye birikimi ve yeniden üretim süreci böylelikle belirli bir artık emek zaman arttırmak için, belirli bir gerekli-emeği serbest bırakma eğilimine girmektedir. Bunun yanında birikim sağlamış olan sermayenin yeniden üretim sürecine yatırılmasında, değişen kısma oranla değişmeyen kısımda bir göreceli artış olmasına rağmen; yeniden üretim sürecine dahil olan sermayedeki artışın büyüklüğüne bağlı olarak her iki kesimde de mutlak bir büyümeye; ya da değişen kesimin büyüklüğü sabitken değişmeyen kesimin mutlak büyümesine veya değişen kesim mutlak olarak düşüyorken değişmeyen kesimin mutlak artmasına sebep olabilir.

Emeğin üretkenliğinin geliştirilmesine bağlı olarak göreceli artık değer üretimi kapitalizmin ayırt edici özelliklerindedir. Bu ayırt edici özelliğin gelişemediği ve egemenliğini tesis edemediği biçimsel boyunduruğun hüküm sürdüğü sıra, sermaye birikimin emek gücü talebine yol açacağını belirtmiştik. Kapitalizm göreceli artık değer üretimi ile paralel gerçek tahakkümünü kısmasıyla beraber ise; “Kapitalist üretim mekanizması, sermayenin mutlak büyümesine, genel

emek talebinde buna uygun bir artışın eşlik etmesini sağlayamamaktadır.” (age., s. 618) Burada sermayenin büyümesine karşılık emek gücü talebinin denkliği tartışılmaktadır. Marks böyle bir denklemin olamayacağını, birikim sağlamış sermayenin değişmeyen ve değişen sermayeye bölünüşünde esas eğilimin değişmeyen sermaye lehine olacağını ve aynı büyüklükte bir emek gücünü kendisine çekemeyeceğini vurgulamaktadır. Lakin bu durum belli bir emek gücü kitlesini kendisine çekmeyi dışlamaz. “Birikimin ilerlemesi sırasında oluşan ek sermaye, kendi büyüklüğüyle orantılı olarak gittikçe daha az işçiyi kendisine çekerken, öte yandan, dönemsel olarak yeni bir bileşimle yeniden üretilen eski sermaye, daha önce kendisi tarafından çalıştırılmakta olan işçilerden gittikçe daha fazlasını kendisinden uzaklaştırır.” (age., s. 607)

Genişletilmiş yeniden üretim süreciyle kapitalist üretim tarzı, derinlemesine ve genişlemesine yayılarak toplumsal yaşama ait ne varsa sermayenin üretim alanına çevirir. Bu süreç aynı zamanda yeni kapitalistlerin doğması ve emek gücü soğurması demektir. “Nasıl basit yeniden üretim, bir yanda kapitalistleri öte yanda ücretli işçileri toplayan sermaye ilişkisini sürekli olarak yeniden üretirse, boyutları gittikçe büyüyen yeniden üretim ya da birikim de, daha çok sayıda ya da daha büyük kapitalistlerin bir kupta, daha fazla ücretli işçinin öteki kupta toplanmasını sağlayacak şekilde, sermaye ilişkisini daha büyük ölçekte yeniden üretir.” (age, s. 593-94) Aynı zamanda kapi-

talizmin tarımda etkisini arttırmasıyla beraber, “tarım işçisine duyulan talep mutlak olarak azalır ve burada işçilere yol verilmesi, tarım dışı sanayilerde olduğu gibi, daha sonra büyük sayıda işçinin tekrar işe alınmasıyla tamamlanmaz. Dolayısıyla, kır nüfusunun bir bölümü, sürekli olarak, kent ya da manifaktür proletaryasına dönüşmeye hazır ve bu dönüşme için uygun koşulları gözler bir halde bulunur.” (age, s. 620) O halde denilebilir ki, birikim sağlamış sermayenin yeniden üretim sürecine göre emek oranında göreceli bir azalma; sermayenin büyümesine, genişlemesine ve derinleşmesine karşı emek oranında artma; nüfusun artan hızına bağlı olarak da emek oranında göreceli azalma söz konusudur. Demek oluyor ki sürecin işleyişi göreceli bir artık-nüfusun oluşmasına ve kapitalizm için elzem bir hale geldiğini göstermektedir. Böylece işçi sınıfı kendisi tarafından yaratıldığı sermaye birikimi ile kendisinin artık-nüfus olarak işsizler ordusu olma şartlarını da yaratmaktadır.

Görüldüğü üzere sermayenin göreceli artık değer üretimi göreceli artık nüfusa yol açmaktadır. Göreceli artık-değer üretimi göreceli bir iktisadi politika olmayıp kapitalizmin nesnel yasasıdır. İşsizler ordusunun mevcudiyeti bu anlamıyla kapitalizmin hem koşulu hem de sonucudur. Sermaye için sömürebilecek emek yetisinin her an hazır bir şekilde mevcut olması gerekmektedir. Diğer yandan işsizler ordusunun varlığı ayrıca faal işçi sınıfı üzerinde her türlü baskılamaya aracına da sebebiyet vermektedir.

Marks göreceli artık nüfusun bürün-

düğü üç biçimi akıcı, saklı ve durgun olarak tanımlar. Yedek ordunun bileşenlerinden akıcı kesim, sermayenin birikimine bağlı olarak daha önce istihdam edilen ve sonra üretim sürecinin dışına atılan işsizleri oluşturmaktadır. Sermayenin dönemsel ihtiyaçlarından dolayı bu kesim kimi zaman yeniden istihdam edilir, kimi zaman da serbest bırakılır. Akıcı kesim içinde istihdamın eğilimi daha çok genç kuşaklar olmaktadır ve ücretlerin düşürülmesinde belirleyici önemi olmaktadır. Saklı kesim ise, kapitalizmin tarımda yaygınlaşmasından kaynaklı emek gücünde meydana gelen mutlak azalış sonucu, kırsaldan kentlere göç eden işçi sınıfına dahil olmamış nüfusu oluşturur. Marks yedek ordunun bu kesiminde akış halinde olduğunu vurgular, ama akışın sürekliliğini kırsal alandaki kanalların gelişme gösterdiği şartlarda mümkün olabileceğini söyler. Saklı artık nüfusun varlığı ve akışı da ücretlerde düşüşe kapı açar. Son olarak yedek ordunun bileşeni durgun artık-nüfus faal işçi sınıfının bir kısmını oluşturur. Durgun artık nüfusun büyük bölümü düzensiz istihdam edilir. Daha çok part-time, günübirlik ve geçici olarak çalışan sınıfı oluşturmaktadırlar. Düşük ücret, güvencesiz ve kayıt dışı çalışma koşullarına mahkum edilirler. Artık-nüfus içinde sefalet koşullarıyla en uyumlu kesim durgun artık nüfusu oluşturan kesimdir. Uluslararası iş bölümü kapsamında yarı-sömürgelerde durgun ve saklı artık nüfusun nasıl kabardığını ve sefalet koşullarında olduğunu çeşitli yanlarıyla ele alacağız.

(Devam Edecek)

“Ev içi emekçisi kadın asgari ücretli kabul edilir”

HABER MERKEZİ- Yargıtay 17. Hukuk Dairesi, ev içi emekçisi kadının, trafik kazasında hayatını kaybetmesi nedeniyle hükmedilen “destekten yoksun kalma tazminatının” hesaplanmasında, asgari ücretli olarak kabul edilmesinin doğru olduğuna hükmetti. Dairenin kararında, zararın hesaplanmasında dikkate alınan asgari ücretin, bir çalışmanın karşılığı değil, ekonomik değer taşıyan yaşamsal faaliyetlerin sürdürülmesinin karşılığı olduğu belirtildi.

Bingöl’de meydana gelen trafik kazasında, ev içi emekçisi kadın hayatını kaybetmişti. Açılan dava üzerine Bingöl 2. Asliye Hukuk Mahkemesi, ev içi emekçisi kadının hayatını kaybetmesi nedeniyle “destekten yoksun kalma” tazminatına hükmetti. Tazminat, kadının asgari ücret düzeyinde gelir elde edeceği kabul edilerek hesaplandı.

İlk derece mahkemesi kararının temyizi üzerine dosya Yargıtay 17. Hukuk Dairesine geldi. Daire, yaşamını yitiren ev içi emekçisi kadının asgari ücret düzeyinde gelir elde edeceği düşünülerek hesaplama yapılmasının doğru olduğu sonucuna vardı.

Dairenin kararında, zararın hesaplanmasında dikkate alınan asgari ücretin, bir çalışmanın karşılığı değil, ekonomik değer taşıyan yaşamsal faaliyetlerin sürdürülmesinin karşılığı olduğu belirtildi.

Yargıtay 17. Hukuk Dairesi, ev içi emekçisi kadınının uğradığı zararın hesaplanmasında, ücretle fiilen çalışanlara uygulanan asgari geçim indiriminin ise dikkate alınamayacağına karar verdi.

Temmuz ayında en az 163 işçi hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG), temmuz ayında meydana gelen iş cinayetleri ile ilgili verileri aktardı. İSİG verilerine göre geçtiğimiz ay en az 163 işçi yaşamını yitirdi.

“Fabrikada, tarlada, atölyede, büroda omuz omuza çalışırken ölüyoruz” diyen İSİG, mültecilere yönelik başlatılan cadı avını da hatırlatarak, 2019’un ilk yedi ayında en az 70 mültecinin yaşamını yitirdiği bilgisini paylaştı. Ölen işçilerin geldikleri ülkelerse şöyle: 26 Suriyeli, 23 Afganistanlı, 4 Türkmenistanlı, 4 Ukray-

nalı, 3 Özbekistanlı, 2 Azerbaycanlı, 2 İranlı, 2 Gürcistanlı, 1 Çekyalı, 1 İtalyalı, 1 Kolombiyalı, 1 Rusyalı...

ÖLENLERİN 10’U KADIN İŞÇİ

İSİG verilerine göre yüzde 89’unu ulusal ve yerel basından; yüzde 11’ini ise işçilerin mesai arkadaşları, aileleri, iş güvenliği uzmanları, işyeri hekimleri ve sendikalardan edinilen bilgilere dayanarak temmuz ayında en az 163 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi...

Ocak ayında en az 159 işçi, Şubat ayında en az 127 işçi, Mart ayında en az 114 işçi, Nisan ayında en az 153 işçi, Mayıs ayında en az 163 işçi, Hazir-

an ayında en az 125 işçi ve temmuz ayında en az 163 işçi olmak üzere; Türkiye’de 2019 yılının ilk yedi ayında en az 1004 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi...

163 emekçinin 120’si ücretli (işçi ve memur), 43’ü kendi nam ve hesabına çalışanlardan (çiftçi ve esnaf) oluşuyor...

Ölenlerin 10’u kadın işçi, 153’ü erkek işçi. Kadın işçi cinayetleri tarım, büro, metal, sağlık, konaklama ve belediye işkollarında gerçekleşti...

Dördü 14 yaş ve altında olmak üzere altı çocuk işçi can verdi. Çocuk işçi cinayetleri tarım ve ticaret işkollarında gerçekleşti...

Ölen işçilerden sadece birinin sendikalı olduğu bilgisini paylaşan İSİG, şu değerlendirmede bulundu: “Diğer yandan ölen başka sendikalı işçiler de olabilir. Ancak kâğıt üzerinde olan sendikal üyeliklerinin gerçek bir örgütlülük olmaması ve birçok sendikanın ölen üyelerini sahiplenmemesi sonucu net bir bilgi verme şansımız olmadığını da belirtelim. Bu durum özellikle kamu çalışanı/memur sendikaları açısından daha da tespit edemediğimiz bir husus...”

Baskı ve zorla Hizmet-İş’e üye yapılan işçiler Basın açıklaması düzenledi

İSTANBUL- 2011 yılında aylar süren baskı, tehdit ve şantajlarla çok sayıda İstanbul Büyükşehir Belediyesi bünyesinde çalışan belediye emekçisi Hak-İş’e bağlı Hizmet-İş Sendikasına üye yapılmıştı. 06 Ağustos Pazartesi günü Belediye-İş 2 No’lu Şube önünde basın açıklaması düzenleyen belediye işçileri, yuvaları olan sendikaya geri döndüklerini açıkladı.

Belediye işçileri tarafından yapılan basın açıklamasında şu ifadeler yer aldı: “Güvenilirlikleri izlenme oranları kadar olan, bazı basın yayın organlarında algı yaratma amaçlı, birtakım haberlerin yayınlanması, özgür iradeleriyle sendika seçme hakkını kullanan biz belediye emekçilerinin açıklama yapmasını zorunlu hale getirmiştir.

Bundan yaklaşık 10 sene önce işimizle, aşımızla, çoluk çocuğumuzun geleceğiyle tehdit edilerek; işveren baskısıyla Hizmet-İş’e üye olmaya zorlandık. Belediye-İş’ten istifa etmeyen yandaş Hizmet-İş’e geçmeyen arkadaşlarımız sürgünlere gönderildi.

Dün İBB’de yaşananlar çok açıktır. Baskı ve tehditler üye kaydeden yandaş Hak-İş gün be gün eriyor. Çünkü dün baskı, tehdit, şiddet kullanarak yandaş yapıya geçmeye zorlanan arkadaşlarımız, sendika seçme özgürlüğüne inanan bir İBB yönetimi döneminde yuvaları Belediye-İş’e dönüyorlar.

İşçinin iradesine ipotek koymaya çalışanlar merak etmeyin ‘su akacak yatağını bulacak’ demiştik.”

Basın açıklaması sloganlarla sona erdi.

"Yeniden Yargılanmalara Eşitlik İstiyoruz"

HABER MERKEZİ - AİHM'in DGM'lerde "adil yargılanma" hakkının ihlal edildiğine ilişkin kararı üzerine tutsaklar arasında eşitlik ilkesinin uygulanmadığını belirten tutsak aileleri ve avukatları, hukuktaki çifte standardın son bulmasını istedi.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM), Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nde (DGM) yargılananların adil yargılanma haklarının ihlal edildiğine ilişkin kararı üzerine uzun süre tutuklu bulunanların aileleri ve avukatları, Taksim'de bulunan İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde açıklama yaptı. Karara rağmen tutukluların bir kısmının tahliye edildiğini bir kısmının ise edilmediğini belirten aileler, kararın çifte standart bir şekilde uygulandı-

ğını kaydetti.

"Yeniden yargılanmalara eşitlik istiyoruz" pankartının açıldığı toplantıya, avukatlardan Ercan Kanar, Gülizar Tuncer ve Fırat Vural da katıldı.

Avukat Ercan Kanar, Türkiye'de yargının hiçbir zaman adil, bağımsız, eşit ve tarafsız olmadığını belirtti. Kanar, "12 Eylül'de solcular idam edilirken, sağcılar 2 ile 4 yıl arası cezalar alıyordu. 90'larda da böyleydi, şimdi de böyle yargıdaki usulsüzlükle verilen kararlar çifte standarttır" dedi.

Ardından söz alan Avukat Gülizar Tuncer ise, yargının hiçbir dönemde bu kadar çürümediğini belirterek, yargının yeni siyasallaşmadığını, ayrımcılığın yeni olmadığını ifade etti. Tuncer, Diyarbakır'da 100'ün üzerinde, Türkiye'de ise 500'ün üzerinde

Hizbullahçının serbest bırakıldığını hatırlatarak, sadece İBDA-C değil DAİŞ ve El Kaide mensuplarının da serbest bırakıldığını belirtti. "Büyük bir ayrımcılık var" diyen Tuncer, 90'lı yıllarda yüzlerce insanın yaşamını yitirmesine neden olan insanların bırakıldığını birkaç müvekkilinin ise göstermelik olarak bırakıldığını söyledi.

Yeniden yargılanmalarda eşitlik ilkesinin esas alınması için bir kampanya başlatacaklarını belirten İHD Hapishane Komisyonu üyesi Avukat Fırat Vural ise, "Türkiye ve Kürdistan hapishanelerinde mahpusların dilekçe yazmasını istiyoruz. Zaten çoğu mahpusun avukatı yok. Biz tutuklulara avukat desteği sağlayacağız. Toplumda duyarlılık oluşturmak için çalışmalar yapacağız ve kurumlara çağrı yapacağız" dedi.

Geçtiğimiz günlerde itirazları kabul gören tutsaklardan; 28 yıldır hapishanede olan Serhat Tuğan, Van Yüksek Güvenlikli Kapalı Hapishanesi'nden; 28 yıldır hapishanede olan Hasan Çabadak, Diyarbakır D Tipi Hapishanesi'nden; 25 yıldır hapishanede olan Ferda İldan, Gebze Kadın Kapalı Hapishanesi'nden; 24 yıldır hapishanede olan Sedat Görenç, Çankırı E Tipi Kapalı Hapishanesi'nden tahliye edildi.

Özel üniversite fiyatları %30 oranında zamlandı

HABER MERKEZİ- Özel üniversitelerde eğitim görmek "cep yakmaya" devam ediyor. Ücretler, özel üniversiteler arasında farklılık göstermekle birlikte geçen seneye göre yüzde 20-30 arasında zamlandı.

Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim-Sen) Başkanı Feray Aydoğan, eğitim kurumlarında yaşanan özelleştirme politikalarının artarak devam ettiğini belirterek; "Yüksek öğretim süreci artık tüm öğrencilerimiz için 'paran varsa eğitim alabilirsin' anlamına gelmektedir. Özellikle yoksul aile çocuklarına üniversitelerin kapıları tamamen kapanmış durumda" dedi.

Yükseköğretim Kurumu'na (YÖK) göre Türkiye'de 207 tane üniversite bulunuyor. Bunların 73'ü vakıf, 134'ü devlet üniversitesi. 2018-2019 döneminde devlet üniversitesinde okuyan öğrenci sayısı 4 milyon 41 bin 769, vakıf üniversitelerinde okuyan öğrenci sayısı da 378 bin 930 oldu.

BEŞ MÜHENDİSTEN BİRİ İŞSİZ

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği Yönetim Kurulu Başkanı Emin Koramaz, üniversitelerin mühendislik fakültelerinden mezun olan her beş kişiden birinin işsiz kaldığını söyledi. Altyapısı yetersiz üniversiteler ile köklü üniversitelerden mezun olanlar arasında fark olduğunu aktaran Koramaz, eğitimin kamusal bir bakış açısıyla ele alınması gerektiğini belirtti ve birçok üniversite açma amacının eğitim değil, ticari kâr olduğunu kaydetti.

Koramaz, eğitim maliyetlerine ilişkin olarak da, "Üniversiteye girebilmek yoksullar için neredeyse imkânsız hale geldi. Ailede iki kişi çalışıyor, birinin maaşı özel üniversitelere gidiyor" diye konuştu.

Tutsak trans kadın Esra Arıkan taleplerinin kabul edilmesi üzerine açlık grevini sonlandırdı

HABER MERKEZİ- İstanbul Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde tutsak trans kadın Esra Arıkan, sağlığa erişim hakkının engellenmesi nedeniyle

başladığı açlık grevini, taleplerinin hapishane idaresi tarafından karşılanmasının ardından sonlandırdı.

Esra Arıkan idrar yollarındaki sıkıntının tedavisi için cinsiyet uyum ameliyatı olduğu Marmara Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sevkini istedi ancak hapishane idaresi sevki gerçekleştirmedi. Bunun üzerine Arıkan, 29 Temmuz'da doktoruna ulaşınca kadar açlık grevi yapacağını duyurdu.

Esra Arıkan'ın eyleminin ardından hapishane idaresi geri adım attı ve Arıkan'ın, talepleri doğrultusunda

da Marmara Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sevkini sağladı.

TEDAVİYE BAŞLADI

Arıkan, burada cinsiyet uyum ameliyatını gerçekleştiren doktor tarafından yeniden muayene edildi ve tedaviye başladı. Ayrıca doktorun önerisi ile Esra'nın odasında gerekli düzenlemeler de yapıldı.

Hastaneye sevkisi sonrasında hapishanenin 1. müdürü ile de görüşen Esra Arıkan, 2 Ağustos Cuma günü açlık eylemini sonlandırdı.

İrkçılığa Karşı Yaşasın Sınıf Dayanışması!

İrkçilik, geçmişten bu yana hâkim sınıfların ezilen ulusları baskı altına alma, sindirme, işçi sınıfını bölme arzularının en güçlü silahlarından biri olarak vücut bulmuştur. Düzen partileri birbirlerine karşı her ne kadar “muhalafet” gibi gözükseler de sistemin devamlılığı, işçi düşmanlığı, ırkçılık konularında açıkça birleşmekten geri durmamışlardır. Bu birleşmenin en somut örneği şimdi Suriyeli mültecilere yönelik ırkçı politiklardır.

Emperyalizmin ve onun destekçilerinin Ortadoğu’da yürüttükleri savaş politikaları, bölge halkına zulüm, katliam ve zorunlu göç getirmiştir. Bunun bir sonucu olarak milyonlarca Suriyeli savaş mağduru göç etmek zorunda kalmıştır. Mülteciler için zulüm, göç etmekle bitmemiştir. Göç ettikleri ülkedeki patronlar mültecilerin savaş mağduru durumundan her biçimde yararlanmayı kendilerine hak görmüştür. Mülteciler, ucuz işgücü görülüp kölece koşullarda, sefalet ücretlerine çalışmaya mahkûm edilmişlerdir. Suriyeli mültecilere dönük ırkçı saldırılar ise tüm bunların tuzu biberi olmuştur.

Sosyal medyada oluşturulan ırkçı

gündemler, birçok şehirde yaşanan linç girişimleriyle Suriyeli mültecilere dönük bir dizi saldırıya tanık olmaktadır. Egemenlerin yürüttüğü ırkçı politikalar ise bu saldırıları tırmandırmakta ve bu saldırılara “meşru” zemin kazandırmaktadır. Süleyman Soylu’nun açıklamalarının ardından İstanbul Valiliği yazılı açıklamada bulunarak 20 Ağustos’a kadar Suriyeli mültecileri kayıtlarının bulunduğu illere göndereceğini, kaydının bulunmayanların ise sınır dışı edileceğini açıkladı. Bununla birlikte “Suriyelileri istemiyoruz” gibi ırkçı başlıklarla sosyal medyada bir dizi gündem oluşturuldu.

SÖZ KONUSU İRKÇILIKSA HÂKİM SINIFLAR YÜZLERİNDEKİ MASKEYİ GİZLEYEMİYOR

Hâkim kliklerin bir diğer temsilcisi CHP İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı İmamoğlu ise söz konusu ırkçı politikalarda hükümet ile birleşmekte gecikmedi. Mültecilerin zorla ve baskı ile gönderilmesini “Kaydı olmayanların illere gönderilmesi gerekli bir işlem; sosyoloji bu yükü taşımaz” diyerek destekledi. Kapitalist sistemin yarattığı kaçınılmaz sorun-

larda dahi Suriyeli mülteciler “günah keçisi” ilan edilmişlerdir. İşçi sınıfının zihnini bulandıran egemen sınıfların ırkçı politikaları nedeniyle, Türkiyeli işçiler var olan işsizliğin ve düşük ücretlerin sebebini mültecilere yüklemişlerdir. Ekrem İmamoğlu da yaptığı “sosyoloji bu yükü taşımaz” açıklamasıyla kapitalist sistemin sorunlarını “sosyoloji” demagojisiyle maskeleyerek mültecilere yüklemiştir.

İrkçilik yalnızca burada kendini göstermiyor; mültecileri “güvenli” bir şekilde geri gönderme politikalarında da tüm düzen partileri aynı şarkıyı söylemektedirler. Mülteciler hak ve özgürlüklerinden yoksun bırakarak, burjuva hukuktan doğan hakları dahi tanınmayarak onlar adına verilen kararlarla Suriye’ye geri gönderilmeleri gündeme getirilmiştir.

MÜLTECİLER TC’NİN KIRLI POLİTİKALARINDA KALDIRAÇ OLARAK KULLANILYOR

Mülteciler, TC’nin faşizan ve çıkarıcı politikalarının dayanağı haline getirilmişlerdir. TC, mültecileri Suriye’deki savaş politikalarına da alet etmektedir. Mülteciler, TC’nin “güvenli böl-

ge” adı altındaki işgal planları için bir fırsat haline getirilmek istenmektedir. Afrin’de olduğu gibi işgal yoluyla Kürtlerin elinden alınan bölgelerde nüfus ve yerleşim politikaları olarak yine mülteciler kullanılmaktadır. Aynı zamanda işgal edilen bölgelere göç akışları IŞİD’e alan açma ve nefes aldırma da özel bir yer tutuyor.

TC’nin yürüttüğü kirli siyasette mültecileri AB ile pazarlık konusu haline getirmekten de imtina etmemiştir. Mülteciler, Avrupa’dan para yardımı temininde de kullanılmaktadır. Batıya karşı dış politika malzemesi haline getirilen mülteciler yer yer ise “sınır kapılarını açarız” denilerek “Batıya tehdit konusu haline getirilmişlerdir.

Suriyeli mültecilere dönük ırkçı politikalara karşı çıkmak ve buna dair kitleleri bilinçlendirmek biz devrimci-komünistlerin görevidir. Bu doğrultuda işçi sınıfını bilinçlendirerek, hâkim kliklerin ırkçı politika ve söylemlerini teşhir etmeliyiz. Hâkim sınıfların kitleleri bölme ve birbirine düşman etme politikalarının en güçlü silahlarından biri olan ırkçılığın karşısına halkların eşitliği silahını koymalı, kitlelere de bu bilinci taşımamızdır.

“Olay”ı Değil “İzinli” Festival; 19. Munzur Kültür ve Doğa Festivali

Devlet tarafından 3 senedir yasak olan Munzur Kültür ve Doğa Festivalinin bu sene 19’su gerçekleştirildi. Valilik tarafından engellenmesi beklenen festival engellenmedi ve “izinli” olan festivalimiz olarak tarihteki yerini aldı.

Türkiye emekçi halkının kan akıtarak tarihin sayfalarına notlar düştüğü günleri artık böyle anıyoruz; “izinli”! 1 Mayıs’lar, destansı direnişlerin yıl dönümleri, festivaller... Dersim’de gerçekleştirilen festival de Türkiye’de ve T. Kürdistanı’nda estirilen devlet terörünün içerisinde kendisine “izinli” olarak yer buldu.

15 Temmuz’daki darbe girişiminin ardından artan ideolojik ve fiziki-askeri saldırılarla birlikte T. Kürdistanı’nın birçok yerine kayımlar atandı. Atandıkları andan gidecekleri güne kadar T. Kürdistanı’nın talan eden kayımların saldırıları sadece ekonomik alanda gerçekleşmedi. Devletin T. Kürdistanı’na atadığı kayımlar, “Çözüm Süreci” olarak adlandırılan sürecin devamında TC’nin başlattığı yoğun askeri operasyonlara siyasi kılıflar üretmenin de aracı oldular. Son yerel seçimlerde atanan bu kayımların siyasi manipülasyonlarının başında, buldukları şehri ekonomik alanda kalkındırdıkları yalanı geliyordu. Bu yalanlar burjuva medyasının abartarak aktardığı askeri operasyonlardan besleniyordu. “Terörü bitirdik”, “Kürt kardeşlerim” söylemleri, Dersim’de yollara döşenen laleli ışıklarla, yapılan yeni parklarla paralellik gösteriyordu. Yürütülen saldırı politikalarının spesifik bir örneği ise Bismil Belediye binasının emniyete hibe edilmesidir. Yerel seçimlerin ardından açığa çıkan türlü yolsuzluklar, devlet yetkilileri için harcanan paralar ve yapılan uzun vadeli borçların ufak bir kısmı ise talanı gözler önüne sermeye yetiyordu.

TC’nin kayımlar aracılığıyla yaydığı kalkınma zırvallıkları “terör”e karşı savaş adı altında halka yönelik katli-

amlarla paralel ilerlemektedir. “Kalkınma” kavramı kafa karışıklığına yol açarken aynı zamanda kitlelerin bilincinde devrimci mücadeleye yönelen saldırıların boyutunu gizlemekte. Bunun örneklerinden birisi de Munzur’da gerçekleştirilen rafting şampiyonasıdır. Örneğin bu şampiyona Dersim’de çıkan çatışmalarda TC’nin verdiği kayıpların üstünü örtmeye yetmiştir.

Dersim Belediye Başkanı F. Mehmet

türken faşist ablukanın da görünmez kılınması amaçlandı.

ABLUKA MÜCADELEYE DAĞITILABİLİR

Partizan okurları ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri’nin katıldığı festivalde bugüne kadar gerçekleştirilen festivallerde olduğu gibi köy çalışmaları gerçekleştirildi. Merkez’e bağlı mahallelerde, Merkez’e bağlı Geyiksuyu ve köylerinde, Ovacık’ın köyleri ve konserler ile etkinliklerde gazete ve

halkı üzerindeki baskılara değinildi.

Sihenk’te bulunan stadyumda gerçekleştirilen konserde, Partizan okurlarının festival bülteni ve Yeni Demokrasi Gazetesi dağıtması polis tarafından engellenmek istendi. “Partizan”ın yasak olduğunu belirten polisler bültenlere el koymak istedi. Polisin saldırgan tutumu teşhir edilerek alandaki gazete ve bülten dağıtımı devam ettirildi.

Pertek’te yapılan konserde ise Partizan okurları polis çemberine alındı. Polisin saldırgan tutumu çevrede bulunanların ve okurların müdahalesiyle engellendi. Konser çıkışı sırasında ısrarla çantası aranmak isteyen bir Partizan okurunun, dönüş yolunda geçtikleri arama noktasında kimliği gasp edilerek yerine başka birinin kimliği verildi.

OVACIK’TA KÖY ÇALIŞMALARI

Kedek köyü ve Munzur Gözeler’de yapılan köy çalışmalarında son süreçte devletin çocuklara yönelik katliamlarına değinildi. Ayaz ve Nupelda’nın ölümünün bu katliamların bir parçası olduğu aktarıldı. Devletin Gözeler’e cemevi yapmasının nedeninin bölgeyi imara açarak talan etme planının bir parçası olduğu aktarıldı.

Yapılan köy çalışmalarında Yeni Demokrasi Gazetesi ve festival bültenine ilgi yoğundu. Çevrede bulunan insanlar, çalışma sırasında “Partizancılar burada diyerek” sohbet etmek için bir araya geldiler. Edilen sohbetlerde Dersim’in sorun ve sıkıntılarının Türkiye genelinde yaşanan saldırıların yansıması olduğu aktarıldı. Estirilen devlet terörünün örgütlenerek ve mücadele ederek yenileceği vurgulandı.

Okurların, festivalin son günü yaptıkları değerlendirme toplantısının ardından festival süreci sonlandırıldı. Festivale dair yapılan değerlendirmelerde, halka temas edilebilen her alanın devrimciler için önemli olduğu vurgulandı. Festivallerde gerçekleştirilen köy çalışmalarının bu açıdan değerli olduğu belirtildi. Genel baskı ve saldırıları ancak kitlelere giderek ve kitleleri mücadeleye katmayla aşmanın mümkün olduğunun üzerinde duruldu.

Maçoğlu ve SMF’nin seçim sürecinde ürettiği argümanlar da bu bahsettiğimiz kafa karışıklığını ilerletmiştir. Genel anlamıyla turizmi canlandırmak adına nutuklar atılırken devrimci mücadeleyi yükseltmek için tek bir taş dahi henüz yerinden kaldırılmış değildir. Kalkınma demagojisine dahil olunmuştur. Belediye yöneticileri festivalle birlikte devrimci mücadeleyi yükseltmek yerine festivali “olaysız” gerçekleştirme kısmıyla ilgilenmiştir.

Böylesi bir ortamda festivalin gerçekleştirilmesine izin verilirken içerisinde birçok panel ve konser yasaklandı. Yasaklanmayan konserler ise polis ve askerlerin tacizleri eşliğinde gerçekleştirildi. Tertip komitesinin politik muhtevasını her daim ön planda tuttuğu Munzur Kültür ve Doğa Festivali tacizler eşliğinde gerçekleştirildi. Festivale verilen izin, Dersim’de her şeyin “normal” olduğunu düşündür-

bültenin dağıtım çalışması gerçekleştirildi.

Festivalin ilk gününde Partizan’ın festival için çıkardığı bültenin ve Yeni Demokrasi Gazetesi’nin Merkez mahallelerinde dağıtımı gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen ev ziyaretlerinde genellikle yaz ayları için Dersim’e gelenlerle sohbetler gerçekleştirildi. Sohbet edilen kişiler köylerine yeniden yerleşmeyi istediklerini belirttiler.

Pınar Aydınlar’ın da sahne alacağı Geyiksuyu’nda gerçekleşecek olan konser gerekçe gösterilmeden yasaklandı. Geyiksuyu ve Çevre Köyleri Derneği’nin düzenlemek istediği etkinliğin reddedilmesi üzerine katılımcıların yaptıkları kahvaltının ardından Geyiksuyu bölgesinde köy çalışmaları gerçekleştirildi. Partizan okurları ve Munzur Çevre Derneği üyeleri, Kırmancı ve Türkçe yapılan sohbetlerde yeni yapılan karakollar ve bölge

19 Mayıs'ın 100. Yılı Vesilesiyle Kemalizm ve Felsefi Arka Planı - I

Resmi ideoloji olarak Kemalizm bu topraklarda her daim güncel bir sorun olarak var olacaktır. Ta ki devrimle köküne kibrit suyu dökülene dek. Kemalizmin, Devletin kuruluş temeli olması nedeniyle hiçbir ödün verilmeden yeniden ve yeniden üretimi sağlanacaktır. 19 Mayıs Samsun'a "çıkış" efsanesinin (!) yıldönümü vesilesiyle 2019'un "100. yıl" ilan edilmesi bu ideolojik tavrın somut göstergesidir. Bu anlamıyla 19 Mayıs'ta devlet erkânının Samsun'da çektiği fotoğraf sembolik olmaktan öte ideolojiktir. Hâkim klikler arası çelişkinin derinliğine, siyaset arenasında birbirlerine sarf ettikleri hakaretlere, burjuva ikiyüzlülüğü olarak kirli çamaşırların ortaya dökülmesine rağmen söz konusu Kemalizm olduğunda her şey bir kenara bırakılmaktadır. Tüm "ayrışmalara" karşın Kemalizm hâkim sınıflar için birleştirici ve bütünleştirici bir unsurdur. 2019 yılı boyunca Kemalizm ırkçı, şoven, milliyetçi düşünce ve sembollerle bir devlet politikası olarak yoğun bir şekilde işlenecek, propagandası yapılacaktır. Geniş kesimlerin Kemalizme yedeklenmesinden öte Kemalist ideoloji yeniden üretilecektir.

Bir diğer önemli husus ise tasfiyeci sürecin liberalizme, reformizme ve revizyonizme sürüklendiği, kendini devrimci olarak ifade eden politik öznelerin Kemalizm karşısındaki ideolojik duruşlarıdır. Geçmişten beri Kemalizm ile ideolojik olarak hesaplaşamamanın getirmiş olduğu nokta, Kemalist sembol ve söylemlerle artık açıktan ve doğrudan Kemalizm savunuculuğu yapmaya varıyor. İdeolojik ve politik alanda

Kemalist propagandanın yoğunlaştığı, kitlelerin tekçi zihniyetle zehirlendiği bu süreçte Kaypakkaya yoldaşın Kemalizme dair bilimsel tahlilinin öğreticiliğinde tekrardan Kemalizm değerlendirmesi yapmak, Kemalizme karşı (devrimci saflardaki görünümü de dâhil) ideolojik mücadele için hem gerekli hem de önemli bir araç olacaktır.

DÜŞÜNSEL OLUŞUMUN KISA TARİHÇESİ

"Modernleşme", "Batılılaşma" gibi kavramlar üzerinden ilerlediğimizde

ru gidişe çareler aradığı bir sürecin içinde fikri tartışmalardan biri ulus-devletleşme ve bunun Türk ulusuna dayalı olması konusuydu. Tanzimat (1839) döneminde tartışılan bu düşünce imparatorluğun dağılmasını hızlandıracağı nedeniyle uzun ömürlü olmadı. Kaldı ki dönemin devlet erkânı ulus bilinci ve ulusal kimlik oluşturmaktan ziyade devletin devamlılığını ve toprak bütünlüğünü korumayı esas alıyordu.

1860'lı yıllarda Osmanlı aydınları içinde "Yeni Osmanlı" fikrini ileri sü-

luğunu Müslümanlar oluşturuyordu. Ulusalci politika imparatorluğun elinde kalan toprakların da parçalanması olarak görülüyordu. Panislamizm ile en azından Müslüman tebaa ile bütünlük korunmuş olacaktı. Bu düşünce esasta Cemalettin Afgani'ye dayanıyordu. Afgani, İslam dünyasının "Batılı devletler" tarafından sömürüldüğünü, bu sömürüye karşı İslam ülkelerinin merkezi bir güç tarafından toplanması gerektiğini savunuyordu. Bu düşünce genel hatlarıyla Osmanlı'nın içinde bulunduğu durumdan çıkış için uygun görülüyordu. Kapitalizmin, emperyalist aşamaya evrilip dünyaya egemen olduğu bir dönemde panislamizm düşüncesi de iktisadi ve politik gelişmenin gerisinde kalarak Osmanlı'yı dağılmaktan kurtaramadı.

Türkçülük esasına dayalı ulus-devlet anlayışı panislamizmin gölgesinde Osmanlı aydınla-

Kemalizmin düşünsel yapısı ve oluşumunun Avrupa merkezli olduğu görülecektir. Osmanlı sadece ekonomik ve teknik gelişmelere değil Avrupa'daki düşünsel akımlara da yüzünü geç dönen bir devlet oldu. Üç kitada toprak sahibi olmanın bir anlam ifade etmediğini Osmanlı yarı-sömürgeleşerek öğrenmiştir. Duraklamanın gerilemeye evrilip toprak kayıplarının başladığı noktada Osmanlı "Batı gibi olma" adına yüzünü Avrupa'ya döndü. Bu dönüşün ana eksenini savaşlarda alınan yenilgi nedeniyle askeri alan oluşturuyordu. Orduda "modernleşmeyle" başlayan süreç siyasi, ideolojik ve felsefi alanda da gerçekleşmesini geciktirmedi.

Osmanlı dağılma ve çöküşe doğ-

renler oldu. Avrupa'daki ulus-devlet kapsamında düşünsel gelişimin bir tezahürü olarak Osmanlı'nın çeşitli etnik yapısına uygun olarak Osmanlılık savunuluyordu. Bu düşünce ile farklı etnik ve dini gruplar tek çatı altında birleştirilmiş oluyordu. Böylece ulusal isyanların ve ayrılmaların önüne geçilmiş olacaktı. Ulusal aidiyet Osmanlılık olarak ortaya konuyordu. Fakat bu düşünce iktisadi ve politik gelişimin gerisinde kalarak sürece yanıt olmadı.

II. Abdülhamit iktidara geldiğinde panislamizm düşüncesi hâkim hale geldi. Panislamizm ulusal kimliğe karşı dini kimliği ön plana çıkarıyordu. 1870'lerde Osmanlı'nın elinde kalan topraklardaki nüfusun çoğun-

rı, Avrupa'da eğitim görenler ve askeri okuldaki öğrenciler (bu okullar Avrupa'ya yakın okullardır) arasında hızla gelişti. Türkçülük ilk olarak Rusya'da ortaya çıktı. Rusya'da kapitalizmin gelişmesine paralel panslavizm politikasıyla ulus-devletleşmeye yöneldi. Ulusal azınlıklara baskı uygulanmaya başlandı. Buna tepki olarak Orta Asya ve Kafkasya'da Türkçülük düşüncesi yaygınlaştı. Akımın öncülerinin Rus baskısından kaçarak Osmanlı'ya sığınmasıyla Türkçülük fikri Rusya'dan Osmanlı'ya taşınmış oldu. Düşünsel anlamda hem batıdan hem de doğudan ulus, ulus-devletleşme, ulusal bilinç Osmanlı'da eş zamanlı olarak geliyordu.

1889'da Türkçülüğü esas alarak im-

paratorluktan ulus devlet yaratmayı hedefleyen, ulusal uyanışı amaçlayan, bu doğrultuda örgütlenen İttihat ve Terakki Cemiyeti (İTC) kuruldu. Türkçülüğün esasları düşünsel olarak ideolojik ve teorik temelleri İTC teorisyenleri tarafından oluşturuldu. Fransız İhtilali ve bu dönemdeki düşünsel akımlar İTC kadroları için Osmanlı Devleti'ni içinde bulunduğu durumdan kurtaracak ideolojik-politik düşünsel arayışla örtüşüyordu. Zira Fransız İhtilali ve bu dönemdeki düşünsel akımlar, toplumsal sistem olarak hâkim hale gelen kapitalizmin ihtiyaç duyduğu toplumsal düzenin ideolojik, politik ve felsefi temellerini oluşturuyordu. İTC'yi etkileyen şey, tahayyülünü kurdukları ulus-devlet ile bu düşünsel akımların uygun düşmesi idi.

Kemalizm, Ahmet Rıza, Yusuf Akçura, Ziya Gökalp gibi İTC teorisyenlerinin teorik ve felsefi temellerini oluşturdukları ulus-devlet anlayışlarının üzerinde yükselmiş, onu rehber olarak resmi ideoloji haline getirmiştir. Bu anlamıyla Kemalizm felsefi temelleri açısından da İTC'nin devamcisidir.

Bu kısa tarihsel gelişimden sonra Türkiye'de yaşayan çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkımızın yaklaşık yüz yıldır doğrudan yaşamını etkileyen, düşüncelerini zehirleyen Kemalizmin felsefi temellerini daha ayrıntılı incelemek süreç açısından da daha bir önem arz etmektedir.

KEMALİZMİN FELSEFİ TEMELLERİ

A) Aydınlanmacı Kemalizm

Kemalizmin "ilericiliği", "devrimciliği" Osmanlı "gericiliği" üzerinden yükseltiyor. Bu "gericilik" karşısında M. Kemal'in icracısı olduğu uygulamaların her biri "devrim" olarak adlandırılıyor. Kemalizme atfedilen bu sıfatların dayandığı felsefi temel aydınlanmacılıktır. Bir diğer vurguyla iddia sahiplerine göre Kemalizm Osmanlı "gericiliği" karşısında aydınlanmacıdır.

Aydınlanmacılık 18. yüzyıl felsefesi olarak tanımlanır. İnsanın aklını kendisinin kullanmasını esas alır. Toplumun, insan aklı ve doğasıyla düzenlenebileceğini savunur. Orta Çağ döneminde felsefe tamamıyla kilisenin, dinin elindeydi. Bilim dallarıyla birlikte felsefe de dinin hizmetindeydi. Bilim insanları değil din adamları yetiştirmek esas alınıyordu. İnsan kendisinin değil kendisi dışında ve ondan üstün olan bir

düzenin aracıydı ve ona hizmet etmekle yükümlüydü. Aydınlanma, insanın kendisine dönüşü olarak kendi aklını kullanması ve akıl yoluyla her şeyin üstesinden gelmesidir. Dinin insan ve akıl üzerindeki etki ve baskısını kırarak inanmaya değil bilmeye doğru bir yönelim sağlar. Aklı bilginin tek ölçütü olarak görür. Gerçeğe, insan gerçeğine akılla yönelme, bütün konu ve sorunları akılla aydınlatma temel yönelimidir.

İmmanuel Kant "Aydınlanma Nedir?" adlı yapıtında aydınlanmayı şöyle tanımlar; "İnsanın kendi suçuyla düşmüş olduğu bir ergin olmayış durumundan kurtulup aklını kendisinin kullanmaya başlamasıdır." Bu tanımlamadan da görüleceği üzere toplumsal düşünceye hükmeden kilise, din, inanç ve iman karşısında insan aklı üstün tutulmaktadır.

Aydınlanma, dönem itibarıyla kapitalizmin, feodal düzenin kurucu değer ve temellerini ortadan kaldırıp kendi kurucu değer ve temellerini oluşturmasının felsefesidir. Feodalizmin üst yapı kurumlarının, esas olarak da kilisenin reddedilmesi, kapitalist düzene uygun üst yapı kurumlarının düşünsel temellerinin atılmasıdır. İnsana "aklını kullanması" öğüdü ile kilise ve din etkisinden kurtulmuş kapitalizmin ihtiyaç duyduğu "özgür insan" yaratılmaktadır. Devletin ve hukukun tesisinde dinin değil insan aklının esas alınması gerektiği vurgulanmaktadır.

Aydınlanma, Orta Çağ "karanlığı" ve "gericiliğine" karşı "ileri" bir toplumsal düzen olarak kapitalizmdir. Üretici güçlerdeki gelişime paralel, artık eskiyi temsil eden feodalizmin toplumsal yaşam ve düşünce olarak da eskiyen düzenine karşı "ileri" temsil eden kapitalizmin, kuracağı yeni düzenin düşünsel alandaki yansımasıdır.

Kemalizmin "İstiklal Harbi" hamaseti dışında esas mücadelesinin Osmanlı "gericiliğine" karşı verildiği iddia edilir. Osmanlı'nın ümmetçiliği ve saltanatçılığının Türk ırkını "geri"

birakan temel unsur olduğu teorisi üzerinden Kemalizm aydınlanmacı olarak tanımlanır. Cumhuriyetin ilanı, lâikliğin benimsenmesi, tekke ve zaviyelerin kapatılması, saltanat ve hilafetin kaldırılması, harf ve şapka "devrimleri" Kemalist aydınlanmacılığın somuta uygulanış biçimleridir. Osmanlı'nın toplumsal yaşam ve düzeninin kılık kıyafetten eğitime, topyekûn yeniden düzenlenmesi söz konusudur. Osmanlı Orta Çağ "karanlığı" ile bir tutularak reddedilmektedir. M. Kemal bizzat Nutuk'ta yeni kurulan Cumhuriyeti Osmanlı'nın devamcısı olarak görmez, Kemalizmin saltanat, hilafet, harf ve kılık kıyafete yönelmesi ulus-devletleşme önündeki Osmanlı kalıntılarını temizlemek amacını taşıyordu. Osmanlı'nın idari, hukuk, eğitim, sosyal yaşam olarak ortaya koyduğu düzen, başka bir deyişle feodal yapı, kompradorlaşan ve iktidar olmak isteyen Türk burjuvazisi için eskiyi yani "gericiliği" temsil ediyordu.

Dolayısıyla toplumu "müasır medeniyete" ulaştırarak bir misyonu kalmamıştı. Bunun karşısına "ileri" temsil olarak çıkan Kemalist ideoloji, insana aklını kullanmasını öğreten ve toplumsal yapıyı da buna göre düzenleyen bir ideoloji olarak aydınlanmacılıktan beslenir. M. Kemal şahsında Kemalizm için vurgulanan "bilimsel", "çağdaş", "lâik", "akli hür, vicdani hür" gibi nitelermeler aydınlanma felsefesinin doğrudan yansımalarıdır. Aydınlanma çağında kilisenin hakimiyetine son verilmesinde olduğu gibi Kemalizm de Osmanlı ümmetçiliğine son vermiştir. Tekke ve zaviyeler, hilafet, Osmanlı'da İslama dayalı uygulamalar Türk ırkını geri leten, aklını kullanmasını engelleyen unsurlar olarak görülmektedir. Ulusal bilincin gelişmesi, ulus-devletin kurulması bu "gericiliğin" ortadan kaldırılmasıyla mümkün olduğu düşünülmektedir. Dolayısıyla toplumun "akıl sahibi" olan ve "aklını kullananlarca" "ilerletilmesi", "aydınlatılması" gerekmektedir. Lâiklik, Kemalist aydınlanmacılığın en temel ögesidir. Bugün bile "dinci gericilik" olarak tanımlanan AKP/RTE cenahının karşısına "lâik eğitim", "ilericilik" olarak konulmaktadır. Kemalizm, lâikliği dini kontrol altına alma aracı olarak kullanmıştır. Esas amaç di-

nin, ulus-devletleşme ve toplumsal yaşamın yeniden düzenlenmesinde bir engel teşkil etmesinin önüne geçmektir.

Osmanlı'da din önemli bir yere ve güce sahipti. Din adamlarının (İslam'da kadınlara yer verilmediği için de) idari yapı, hukuk ve sosyal-kültürel alanda etki gücü yüksekti. Eğitim, medreseler üzerinden önemli ölçüde dinin elindeydi. Kemalist laiklik bu "gericiliğe" karşı insanın aklını kullanmasını sağlayan "ilericiliğin", "bilimsellik" ve "çağdaşlığın" yani aydınlanmanın temsilidir. M. Kemal'in söylev ve demeçlerinde sıkça vurguladığı "bilim", bugünün Kemalistlerinin dilinden düşürmediği "lâik eğitim", ortak noktası "dinci geriliğe" karşı aydınlanmacılığın savunusudur. Bu yaklaşım her ne kadar din karşıtı olarak görülsün ve gösterilsün de Kemalizm ve lâiklik "ilkesi" din karşıtı değildir. Ve hatta din, lâiklik sınırları içinde toplumu yeniden düzenlemenin aracı olarak dahi kullanılmıştır. Diyanet İşleri Başkanlığının Sünni/Hanefi mezhebinin Maturudi yorumuyla kurulmasını bizzat M. Kemal istemiştir. Feodalizm karşısında, kapitalizmin toplumsal düzen olarak hâkim hale gelişinde aydınlanmacı felsefenin oynadığı rolü, Osmanlı'nın feodal yapısından bir ulus-devlet yaratmada da Kemalist aydınlanmacılık oynamıştır. Başka bir deyişle imparatorluktan ulus-devlete Kemalizm aydınlanma felsefesini esas almıştır.

Aydınlanmacı yaklaşım, "gerici" kavramı ve bu kavrama yüklediği anlam ile "gericiliğin" sınıfsal özünü gizlemiştir. Aydınlanma çağında olduğu gibi Kemalist aydınlanmacılıkta da "gerici" olarak nitelenen din olgusudur. Dinin etki gücünden dolayı "gerici" olarak nitelenen feodalizm karşı, dinin etki gücünü kırarak "ilerici" ilan edilen kapitalizmde değişmeyen olgu, işçi ve köylüler üzerindeki sömürdür. İmparatorluktan ulus-devlete değişmeyen tek şey yoğun emek sömürsü olmuştur. Gericilik; inanç, iman veya dini bir konu değil sınıfsal bir konudur. Feodalizm ne kadar gericiyse kapitalizm de o kadar gericidir. Dolayısıyla aydınlanma, egemen sınıfların kendi iktidarı için, iktisadi ve politik gelişmelere paralel toplumu yeniden şekillendirmenin ideolojik ve teorik yeniden şekillendirilmesidir.

(Devam Edecek)

Avrupa'daki ulus-devlet kapsamında düşünsel gelişimin bir tezahürü olarak Osmanlı'nın çeşitli etnik yapısına uygun olarak Osmanlılık savunuluyordu. Bu düşünce ile farklı etnik ve dini gruplar tek çatı altında birleştirilmiş oluyordu.

HALK SAVAŞI, ÖRGÜT

Halk Savaşı, yarı-sömürge ya-
rı-feodal ülkelerde proletarya
ve Komünist Partisi öncülü-
ğünde geniş halk yığınlarının emper-
yalizme ve ülke egemenlerine karşı
silahların yıkıcı ve yapıcı gücü eşliğİN-
de siyasal iktidar savaşımıdır. Halk
Savaşı, güçler dengesi, örgütlenme
zemini, genişliği ve ülkenin emperya-
lizmle olan ilişkisinden kaynaklı uzun
süreli bir savaş olarak ifade edilir. Bu
savaşımın başından sonuna kadar
esas olan mücadele biçimi silahlıdır
ve illegaldir, barışçıl mücadele ve le-
gal çalışma ise talidir. Komünist Par-
tisi önderliğinde Halk Savaşı stratejisi
şehirlere kırlardan kuşatılması ilkesi
doğrultusunda örgütlenir. Halk Sa-
vaşı'nın özünün toprak devrimine ve
dolayısıyla köylülüğe dayanması; kır-
larda emperyalizmin ve yerli uşakla-
rının hakimiyetinin daha zayıf olması
nedeniyle kır-şehir diyalektiğinde
esas olan kırlardır ve iktidarın, kırlar-
dan şehirlere doğru parça parça alın-
ması zorunludur. Komünist Parti'nin
önderliğinde silahlı mücadelenin
vazgeçilmez örgütlenmesi Halk Or-
dusu'dur. Halk Ordusu'nun omurgası
ise gerilla örgütlenmesidir. Düşman
güçlerinin nicel kuvvetliliği ve taktik
üstünlüğü, devrimci güçlerin zayıflığı
koşullarında Halk Ordusu'nun silah-
lı savaşımında gerilla mücadelesini
esas kılar.

Halk Savaşı'nın esas ögesi dışında tali
olan unsurlar da bu savaşın başarı ya
da başarısızlığını etkileyen ve belir-
leyen niteliklerdedir. Kırların esas ol-
ması şehirlerin tali olması veya esas
mücadele arenasının kırılık bölgeler
olması şehirlerin ise tamamlayan ol-
ması anlamına gelir. Halk Savaşı stra-
tejisi gerilla mücadelesini merkezine
alarak legal ve barışçıl mücadeleler-
den yararlanma taktiği ile örgütlenir
ve geliştirilir. Ancak burada tali unsur-
ların esasın önüne geçmemesi önem-
lidir.

Gerilla mücadelesi, Halk Savaşı'nın
ilk aşaması olan stratejik savunma
aşamasında temel askeri-politik mü-
cadele ve örgütlenme biçimidir. Stra-
tejik denge ve saldırı aşamasında ise
vazgeçilmez bir tamamlayandır. An-
cak gerilla mücadelesi salt askeri bir
yönelim olarak ortaya konmamalıdır.
Gerilla mücadelesi, Halk Savaşı'nın,

proletaryanın iktidar mücadele-
sinin teori ve stratejisine paralel
olarak halk yığınlarının siyasal mü-
cadelesinin en üst düzeydeki biç-
midir. Gerilla mücadelesi; halkın
üç silahından birisi olan Halk Ordu-
su'nun özgün ve çekirdek örgütlen-
me biçimidir. Görevi ise yine halkın
üç silahından başat unsur olan par-
tinin politik yönelimi ışığında ge-
niş halk kesimlerini örgütlemek ve
devrimci savaşa taşımaktır. Gerilla
mücadelesine göre örgütlenme bir
bütün olarak parti çalışmalarının
buna uygun olarak örgütlenmesi
ve yürütülmesini zorunlu kılar. Halk
Savaşı ve onun güncel biçimi gerilla
savaşının, Komünist Parti tarafın-
dan, kitleleri silahlı mücadeleye se-
ferber etmek için örgütlenen özgün
bir kitle çalışması da olduğu unutul-
mamalıdır. Başkan Mao'nun Halk
Ordusu'na biçtiği misyon budur ve
oldukça berraktır. Bu temelde Halk
Ordusu'nun görevinin yüzde 80'ni-
nin kitlelerin örgütlenmesi, yüzde
20'sinin ise askeri yönünü oluştur-
duğuna dair Başkan Mao'nun bel-
irlemesi bakış açımızı daha da net-
leştirmelidir. Halk Ordusu ve özelde
gerilla küçük muharebe ve çarpış-
malar, 'vur-kaç' taktikleriyle kendi
gücünü korumaya ve büyütmeye
yönelirken aynı zamanda askeri
pratiği ve yönelimiyle de kitlelere
hitap eder. Temelde toprak devri-
mi olmak üzere gerilla bölgelerinde
öne çıkan çelişiklere uygun olarak;
kitleleri örgütlemeyi amaç edinir.

DOĞRU SİYASET VE YEREL ÖRGÜTLENME

Var olan gerçekliğimizde kitlelerin
geri bilinç düzeyi ve gerillaya olan
'olumsuz' bakış açısı ise sadece
görüntüden ibarettir. Kitlelerin,
düşmanın son yıllardaki teknolojik
gelişimleri ve hava araçları sonucu
artan kayıpları gerekçe göstererek
gerilla mücadelesinin artık yürütü-
lemeyeceğine dair geri yaklaşımı
esasta düşmanın ideolojik bir saldırı-
sıdır. Komünist Partisi ve onun ön-
derliğinde savaşan Halk Ordusu kit-
lelerin yaşam alanlarına ve onların
sorunlarına inemediği, bu sorunla-
rı örgütleyemediği sürece kitleler
sistemin gerillaya yönelik ideolojik
saldırılarından etkilenenecektir. Geril-

la, doğru bir siyasal çalışma ve örgüt-
lenme çalışması yürütemediği sürece
kitlelerin üzerinde bir etki gücü yara-
tamayacaktır. Meselemiz tam da kitle
gerçekliğinin neresinde durduğumuz
ve buna yönelik müdahalemiz olarak
algılanmalıdır. Açıktır ki yürütülen
faaliyet sonucu oluşan kitle tabanını
doğru tarzda örgütleyememek, doğru
temelde siyasal iktidar mücadelesine
kanalize edememek bir süre sonra
düşmanın da saldırılarıyla birlikte, bu
kitle tabanının kaybolmasına; karşı
durmasa bile destek vermemesine
neden olmaktadır. Gerillanın bir bü-
tün olarak kitlelerin örgütlenmesine
uygun bir anlayışla hareket edip et-
mediği belirleyicidir. Önemli olan ge-
rillanın çalışmalarında bu örgütlenme
çalışmasının ne düzeyde yapıp yapı-
madığıdır. Kitlenin sorunları etrafında
kitleyi seferber edip edemediğidir.
Ve silahlarını bu bakış açısıyla doğru

hedeflere yöneltip yöneltmediğidir.
Yapılması gereken silahların eleştirel
gücü eşliğinde kitleleri örgütlenme ça-
lışması olmalıdır.

Önemli bir nokta da gerillanın faali-
yet bölgesini kapsayan ancak bizzat
giremediği şehirlerdeki örgütlenme
çalışmasıdır. Buralarda parti örgüt-
lülüklerinin inşa edilmesi ve kitle ça-
lışmasının önemi kavranmalıdır. Parti
faaliyetinin ya da gerilla çalışmasının
bölgedeki şehirlerde etki gücünü
oluşturmak en az köylük bölgeler ka-
dar önemlidir. Kızıl siyasi iktidar pers-
pektifinin de kaçınılmaz bir görevidir.
Burada yaşayan kitlenin yaşam koşul-
ları ve çelişkileri köylük bölgelerden
bağımsız değildir. Ancak görece fark-
lılıklar içermektedir.

Bu bölgelerde örgütlenme tarzı ola-
rak yerel parti faaliyetinin çalışmaları
oldukça önemlidir. Gerillanın yöne-

ÖRGÜTLENME VE GENÇLİK

limi ve çalışmaları, buralardaki kitle çalışmasıyla beslenecek ve partinin bölgeye dair siyasal yönelimini genişletecektir. Aynı şekilde gerillanın manevra alanını ve politik etkinliğini artıracak, iktidar mücadelesine daha etkin seferber olmasını sağlayacaktır. Buralarda aynı şekilde parti politikaları sadece silahlı mücadeleye endekslenen ya da sadece gerillanın çalışmalarını ve ihtiyaçlarına endekslenen bir tarzda ele alınmamalı, barışçıl ve legal yöntemlerin uygulanma zemini göz ardı edilmemelidir. Kitle örgütlerinin varlığı ve oluşma zeminini köylük bölgelere göre şehirlerde daha fazladır. Bu avantajlı durumdan faydalanmak, kitleleri buralarda örgütlemeye çalışmak ve merkezi yönelime uygun olarak seferber etmek gerekmektedir. Gerillanın çalışma alanları olması itibarıyla doğru bir yönelim ve çalışma, buralarda parti

politikalarının etkinliğini kaçınılmaz kılacaktır. Örgütlenme ve siyasal bilinç kazandırmanın silahlı mücadeleden bağımsız ele alınamayacağı, hatta silahlı mücadele olmaksızın buralardaki çalışma ve örgütlenmelerin kendi içerisinde kısırlaşacağı ve gerileyeceği unutulmamalıdır. İbrahim yoldaşın "... öte yandan bizim eleştirilerimizden satır satır aldıkları cümleleri, bize karşı savunmaya kalkan bu yavuz hırsızlar, bizi de 'silahlar patladımı bütün halk kendiliğinden teşkilatlanacak' demiş olmakla suçluyorlar. Böyle bir şey hiçbir zaman, hiçbir yerde savunulmamıştır. Sadece, silahlı mücadelenin kitlelerin bilinçlenmesinde, barışçı propaganda ve eğitim çalışmasında çok daha etkili olacağı savunulmuştur." belirlemesi bu tespitin özeti niteliğindedir.

Savaşın esas halkası diğer tali halkaları belirleyen, yönlendiren ve şekillen-

diren bir niteliğe sahiptir. Bu anlamda gerilla mücadelesi, şehirlerdeki örgütlenmelerin niteliğini; savaşa göre şekillenmesini belirleyen ve etkileyen bir misyona sahiptir. Sağlıklı ele alınmayan ve yürütülmeyen bir gerilla savaşımında, şehirlerde patlatılacak silahların da yürütülen savaşıma layık bir etki gücü göstermesi beklenemez, beklenmemelidir. Tali alanlarda yürütülecek mücadele ne kadar doğru bir politik temelde ele alınırsa alınsın, ne kadar sağlam örgütlenmeler yarattırsa yaratsın, gerilla savaşından bağımsız ele alındığında iktidar yürüyüşünde aksamalara, sendelemelere yol açacak ve Halk Savaşı'nın emrettiği şekillenişe sokulamayacaktır. Bu anlamda Halk Savaşı'na göre şekillenme, sadece alanın kendi özgünlükleriyle yapacağı bir çalışma olmaktan çıkmaktadır. Esas halkaya sıkıca bağlanan bir hale bürünmektedir.

HALK SAVAŞI'NA GÖRE ŞEKİLLENME VE KOMSOMOL

Proletarya Partisi, "1 Kongre Çizgisinde; Proleter Devrimciliği Kuşan, Tasfiyeciliğe Medyan Oku, Gerilla Savaşını Yükselt" şiarıyla gerçekleştirdiği birinci kongresi ile Halk Savaşı'nın omurgasını oluşturan gerilla savaşını yükseltme yönelimini net bir biçimde ifade etmiştir. Partinin bu görevi yerine getirmek için örgütlenmelerini yaratması, çalışmalarını örmesi kaçınılmaz bir görevdir. Bu temelde Komsomol'un bugün için çalışma alanlarının şehirler yani tali alanlar olduğunu düşündüğümüzde şehirlerde yığılmış halk gençliğini Halk Savaşı'na kanalize etme görevi de Komsomol'un üzerine düşmektedir. Bu anlamda Komsomol, Halk Savaşı'na göre şekillenmek için politik iktidar bilincine uygun olarak "Milan Devrimci Gençlik Hareketi" yaratma perspektifini önüne koymuştur. Komsomol, kitleleri siyasal düzeylerine, örgütlü düzeylerine, mücadele pratiklerindeki deneyim ve birikimlerine göre, düşmanın konumlanması ve gücüne göre çeşitli şekillerde ve biçimlerde basitten karmaşığa doğru silahlı mücadeleye seferber etme göreviyle hareket etmelidir. Özellikle

de gençlik kitleleri açısından bu çok daha önemlidir. Çünkü genç kitleler karakteristik özelliklerinden kaynaklı daha çabuk pratiğe geçerler ve daha militan bir duruş içerisindeyler. Refleksleri daha fazla gelişmiştir. Daha net ifadeyle eylem, gençliğin kimliğidir. Bu hareketli yapısı ve duruşu nedeniyle gençliğin savaşımında her zaman en ön saflarda çarpıştığını, savaş olgusunda özneleşmenin de omurgasını oluşturduğunu söyleyebiliriz.

Bugün için halk gençliğinin savaşa göre şekillendirilmesi hak alma, kazanma, özneleşme bilincindeki gelişimle olacaktır. Gençliğin mücadele pratiğine damgasını vuran, bugün siyasal taleplerden çok daha geri düzeydeki ekonomik, demokratik ve akademik taleplerdir. Devrimci hareketi kuşatan reformizm, düzençilik ve tasfiyeciliğin de bu durumu beslediğini söylemek gerekir. Bu bağlamda gençlik örgütlenip harekete geçirilirken bu gerçeklik dikkate alınmalıdır. Buna uygun bir şekillenme içerisine sokulmalıdır. Ve yine bu sorunlar etrafında silahlı biçimler ele alınmalı ve kullanılmalıdır. Yani geri talep ve istekleri doğrultusunda gençlik kitlelerine açılırken siyasal mücadeleye katacak, politik iktidar bilinciyle onları esas düşmana yöneltecek ve onlara doğru yol ve yöntemi propaganda edecek bir çalışmaya girilmelidir.

Önemli bir diğer nokta da kitlelerin devrimci çıkışlarını sağlama perspektifine sahip olup olmamaktır. Özellikle devrimci çıkışı, militan duruşu kime atfettiğimiz önemlidir. Hangi koşulda olursa olsun militan duruş ve devrimci çıkış noktasında kitle ve öncü arasındaki diyalektik ilişkiyi kavrayışımız Halk Savaşı'nı ele alışımızı da bize gösterecektir. Komsomolcular her türlü kitle hareketinde kendisini öncü bir misyonla donatmalıdır. Ve bunun gerektirdiği görevleri yerine getirmelidir. Kitlenin sınırlı ve dar tepkilerini en geniş seviyeye çıkaracak bir plan dahilinde ve militanlıkla hareket edilmelidir. Kitleleri doğru hedeflere ve amaçlara yönlendirecek taktik ustalığa sahip olunmalıdır. Kitlenin gerçekliğini doğru ele alabilmeli ve ona uygun bir düzeyde hareket ve yönelim belirlenmelidir. Ancak bunun da ötesinde militan duruş ve hareket

dar ve sınırlı bir militan çevreye asla atfedilmemelidir. Herhangi bir çelişki çerçevesinde çelişkiyi bizzat yaşayan ve gören en geniş kitle bu görevle donatılmalıdır.

“ÖRGÜTLİRKEN SAVAŞMAK, SAVAŞIRKEN ÖRGÜTLENMEK, ÖRGÜTLERKEN SAVAŞMAK, SAVAŞIRKEN ÖRGÜTLEMELİK”

Halk Savaşı, proletaryanın bir iktidar stratejisi olarak, yıkan ve aynı zamanda da yeniyi inşa eden bir siyasal savaşımdır. İktidar mücadelesinin her aşamasında verdiğimiz her savaşım bu yıkma ve inşa etme pratiğini yerine getirmelidir. Yani yürütülen savaşın bir ayağı sömürücü iktidarın güç odaklarını ve siyasal, ideolojik, kültürel tahakkümünü parçalamayı hedeflerken aynı zamanda kendi hakimiyet alanlarını oluşturmalı, proleter ideoloji ve kültürü yaygınlaştırmalı ve yeni iktidarın nüvelerini yaratma perspektifiyle hareket etmelidir. Hak alma mücadelesi içerisinde devrimci istek ve taleplerin en üst düzeye çıkarıldığı ve bunun mücadelesinin verildiği araçlar yaratmak ve buna paralel halk gençliği içerisinde ideolojik, politik, kültürel anlamda demokratik halk iktidarına uygun bir şekillenme ve pratiği hayata geçirmek yeniyi kurmanın önemli bir aracı olmalıdır. Bu anlamda Komünist Partisi ve Komsomol önderliğindeki devrimin dolaylı araçları, geniş kitlelerin Demokratik Halk Devrimi perspektifiyle donanmasını, basitten karmaşığa doğru iktidar alanlarının oluşturulmasını gerekli kılmaktadır.

Kitle çalışmasında ya da kitleyi şekillendirmede önemli bir diğer nokta

da kitleleri gerilla savaşına uygun bir şekillenişle örgütlemektir. Halk Savaşı'nın bugünkü esas biçimi gerilla mücadelesi; kitleleri bu göreve seferber etmek için olmazsa olmazlardan birisidir. Kitlelerin gerilla savaşına göre şekillendirilmesi sadece kuru bir ajitasyon ve propagandayla gerçekleşmeyecektir. Kitlenin yüzünü buraya dönmesi, devrimci mücadelenin şah damarının burası olduğunu kavraması ile gerçekleşebilir. Her örgütlülüğün bu savaşımı tamamlayacak ve yanıt olacak bir şekillenişe girmesi ile gerçekleşecektir. Bu ise en özlü ifadesini, Proletarya Partisi'nin 1. Kongresinde ortaya koyduğu belirlemelerde bulmaktadır: “Partimiz savaşa göre şekillenme politikasını tüm faaliyetlerinde esasa oturtacaktır. Tüm çalışmalar ve yönelim savaşı besleyecek ve onu güçlendiren şekilde ele alınacaktır. Kuşkusuz halk savaşının geliştirilmesi demek bulunduğumuz her alanda en yaratıcı ve zengin devrimci çizginin ve politikanın uygulanması, geniş kitlelerin bu temelde de örgütlenmesi ve seferber edilmesi demektir. Bu aynı zamanda zora dayalı mücadelenin araçlarının da etkin şekilde kullanılması ve çelişkiler karşısında yaratıcı bir şekilde uygulanmasıdır. Örgütlenirken savaşmak, savaşırken örgütlenmek, örgütlerken savaşmak, savaşırken örgütlemek. Geniş kesimleri örgütlemek savaşı yeniden üreteceği gibi gerilla mücadelesine dayalı savaş çizgisi aynı zamanda tüm örgütlenmelerin kendini yeniden üretmesi anlamına gelmektedir. Bu toplumsal yapımızın yarattığı bir gerçekliktir. Partinin kumandasında ve önderliğindeki silahların eleştirel gücü, ezilen halk yığınlarının zihnine vuran

prangaları parçalayacağı gibi örgütlenme ve mücadele azmini artıracak, Mao yoldaşın deyimiyle ‘tüm kirimizden ve pasımızdan bizi arındıracak’tır. Bu tarihsel dönemeçte, tasfiyeciliğin ve reformizmin cirit attığı koşullarda kuşkusuz parti çizgisinde gerilla savaşını yükselterek, savaşçı bir örgütlenme yaratarak tutunmak ve eşliği bu irade ile geçmek, önderleşmek ve komünizm düşü için daha güçlü ve etkili yürüyüş kolu oluşturmak için mahkum olduğumuz bir durumdur. Partimiz bu mahkumiyeti kavramış durumdadır, yakından uzağa doğru kitleleri ikna ederek, örgütlenerek bu kavrayışı yaygınlaştıracak ve iktidar perspektifiyle mücadelesine ivme katacaktır.”

Bunun yanında iktidar mücadelesinde gerillanın yaşayacağı tıkanmalar olabilir, olacaktır da. Burada önemle kavranması gereken yönlerden birisi bu tıkanıklık karşısında Komsomol’un duruşu ve ele alışıdır. Gerilla mücadelesinin sorunlarına yönelik kafa yoruşumuz ve bu sorunlar karşısındaki çözüm üretme gücümüz önemlidir. Örgütümüzün halk savaşını kavrayış düzeyi ve bu noktadaki bilinci bu ihtiyacın karşılanmasını belirleyecektir. Bu anlamda halk savaşı, gerilla mücadelesi, tali mücadele biçimleri gibi noktalarda geniş bir kavrayışa ve teorik zemine sahip olmamız zorunluluktur. Gerillanın kendisini geliştirmesi ve düşman karşısındaki varlığını güçlü bir duruşa çevirmesi, “sudaki balık” olması yani kitleler içindeki gücü ve örgütlülüğüyle gerçekleştirecektir. Yürümümüzü savaşın merkezine çevirme anlayışımızın bir gereği de gerillanın yaşama ve gelişme koşulu olan bu ih-

tiyacı üzerimize düşen kadarıyla başarmaktır. Çalışmalarımızda, örgütlenme perspektifimizde, hedef kitemizde bu ihtiyacı giderecek bir yönelime girmek olmalıdır.

Burada değinilmesi gereken başka bir nokta da gerilla savaşına göre şekillenmeyi sadece kırdı savaşçı olmaya indirgeyen hatalı bakış açılarıdır. Özellikle geçmişte bu yönlü ele alışlar bizi oldukça kısırlaştırmış, Halk Savaşı anlayışını ya da gençliğin ortaya konulan yönelime göre nasıl şekillenmesi gerektiği yönlü kavrayışı güdükletmiş, sığlaştırmıştır. Gerilla mücadelesinin gelişimi için savaşçı adayları yetiştirmek,

onları gerilla savaşına hazırlamak ve yönlendirmek her alanın olduğu gibi Komsomol’un da görevidir. Ancak bu görev merkezi yönelimin esas yönü değildir. Her örgütlülüğün olduğu gibi gençliğin de merkezi görevi kendi çalışma alanlarında militan bir kitle hareketi yaratmaktır. Savaşa göre şekillenmek ve savaşın insan ihtiyacına yanıt olmak ancak bu görev yerine getirildiği oranda başarılacaktır.

Demokratik Halk Devrimi'nin ve Halk Savaşı stratejisinin bir gereği olarak ortaya konmuş, politik iktidar bilinciyle donanmış bir Militan Devrimci Gençlik Hareketi hedefi oldukça önemlidir. Bu hareketin somut ifadesi ise yeni demokratik özdeki devrimci gençlik mücadelesidir. Bu hareket, örgütsüz durumdaki geniş gençlik yığınlarını iktidar perspektifiyle donatmayı ve onları savaşa seferber etmeyi amaçlamaktadır. Bu hareketin yaratılması ve geliştirilmesi, uzun süreli halk savaşına uygun bir şekillenişle mümkündür. Bu aynı zamanda halk savaşı stratejimizin gençlik alanında ete kemiğe büründüğü ve halk savaşının gençlik kitlelerine gösterdiği yürüngenin de adıdır. Ancak bu hareketin kitleliliği görecelidir. Her dönemin objektif ve sübjektif durumuna paralel bir kitlelilik söz konusudur. Bu hareketin yaratılması, Halk Savaşı'nın, her aşamasında merkezi görev olarak ele alınmasına bağlıdır. Kitlelerin sorun ve taleplerine göre, Halk Savaşı anlayışımıza uygun bir çıkış ve hedefi olmak zorundadır. Ve bu temelde basitten karmaşığa doğru gelişen, niteliğini arttıran bir süreç izlemelidir.

Emekçi Kadınların Siyaset Yapma Alanı Neresidir?

Erkeğin ve büyüklerinin yani her zaman kendisinden “daha iyi bilen” birilerinin gölgesinde bırakılan kadınların, siyasete-toplumsal yaşama müdahalede de gölgede kalması, “elinin hamuruyla erkek işlerine burnunu sokmaması” istenmekte ve bunun önlemleri alınmaktadır. Geçmişe dönersek; “eşitlik-özgürlük-kardeşlik” sloganlarıyla başlayan burjuva devrimlerinde en önde mücadele edip, en çok bedel ödeyenler arasında emekçi kadınların olduğunu görürüz. Ama emekçi kadınların bu derece desteğini de alarak iktidara gelen burjuvalar, kendi bayraklarındaki “eşitlik-özgürlük-kardeşlik” sloganlarının yalan olduğunu açıkça ispat etmekte gecikmemişlerdi. Öyle ki; iki yüzyıldan daha fazla süre önce burjuva devrimler başlamış olduğu halde, kadın hak ve özgürlüklerinde ciddi bir değişim olmamış, eski toplumdaki gibi birçok haktan mahrum olmaya devam etmişlerdir. Mesela kadınlara seçme ve seçilme hakkının kabul edilme tarihi neredeyse tüm dünya ülkelerinde 1920’li ve 40’lı yıllar arasına rastlamaktadır. Yani burjuvalar tarafından kadınlar, bundan sadece 60-80 yıl kadar önce hatırlanabilmiştir! Üstelik bu hakkın ise birçok

kadının idamı, hapsedilmesi gibi ağır bedeller sonucu elde edildiği de hatırlanırsa, burjuvazinin sahtekârlığı daha net görülür. (Kaldı ki bu seçme hakkının kadınlar tarafından ne derece kullanılabilirdiği ve kullananların ise kendi iradeleri doğrultusunda kullanıp kullanmadıkları da ayrı bir tartışma konusudur.)

Burjuvazi her şeyi çıkarı için yapar. Bundan dolayı burjuva sistemler içinde emekçi kadınların siyaset hakkı da göstermelik reformlar olarak kâğıt üzerindeki yasalardan ibarettir. Ve bu yasaların asıl amacı, emekçi kadınların gerçek anlamda siyaset yapmalarını engellemektir. Onların vitrinlerindeki siyaset sahası olan parlamento, emekçilere her zaman kapalıyken, emekçi kadınlara ise daha bir sıkıca kapalıdır. Fakat bunu tam olarak göremeyen reformistler ve reformizmin etkisinde kalanlar kadınların siyasallaşmasını, siyaset hakkını parlamento seçimlerinde daha aktif olmaları ve milletvekili, bakan vs. olmaları ile gerçekleştireceğini umuyorlar. Böylelikle kadınların siyaset yapma hakkını egemenlerin işine gelecek şekilde onların belirttiği sınırlara sıkıştırma niyetindedir. Onlar kadınların özgürleşmesinden şunu anlıyorlar: Kadın-

lar ev hapsinden çıksın ama sistemin sınırlarıyla hapsolmaya devam etsin!

NASIL BİR POLİTİKLEŞMEDEN BAHSEDİYORUZ?

Politik mücadele, iktidar mücadelesidir. İktidarın kimin elinde olacağına mücadelesidir. İktidar, komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının elinde mi yoksa halkların elinde mi olacak; mesele budur. Dolayısıyla kadınların politikleşmesini tartışırken bu gerçeği bilerek tartışmak gerekmektedir. Egemenlerin istediği politikleşmenin ne olduğu ortadadır. Sadece veya esasta onların belirlediği alanda hareket etmek, onların çizdiği sınırlarda durmak ezenlere dokunmamak demektir. Oysa emekçi kadınların siyaset yapması, erkek egemen burjuva-feodal sistemi alaşağı etmesi için mücadele etmesidir...

Bunun için egemenlerin dar sınırlarının dışına çıkmak gerekir. Aksi halde onlarla, onların minderinde gürleşmek/gürleşmeyi kabul etmek yenilgiyi de baştan kabul etmektir. Burada da görülüyor ki reformistler kadının özgürlüğü ve siyasette aktif birer özne olmaları önünde bilinç bulanıklığı yaratarak, köstek olmaktadır. Üstelik

bunu “özgürlük”, “politikleşme” adına yapıyorlar!

Emekçi kadınların düşmanı olan sömürücü erkek egemen sistemin çerçevesi içinde kalmak, egemenlerin değirmenine su taşıyıp bu sistemin devamına katkı sunmak anlamına gelir. Emekçi kadınlar egemenlerin değil halkın safında örgütlenerek gerçek anlamda politika yapmış ve gerçek anlamda özgürleşmiş olacaklardır. Kurtuluş, yasalardaki bazı düzenlemeler, parlamentoda kadınların olması gibi kısıntılarla değil bir bütün iktidarın alınmasıyla mümkündür. Bunun için emekçi kadınların siyaset alanı hayatın her alanıdır. Kadınların gerçek anlamda siyasette birer özne olmalarının en somut, en berrak örnekleri kuşkusuz ki şehit kadın yoldaşlarımızdır. Ardıllarına örnek olan şehitlerimizin zengin deneyimlerini kendinde şekillendirerek kadınların gerçek özgür siyaset yerini genç yaşta keşfetmiştir. Köylü, işçi ve liseli genç kadının ezilmişliğini, hayatın kısıyında tutulmasını fark ederek buna başkaldırıp tüm varlığı ile özne olmuştur. Değişme ve değiştirme cüretini göstererek örgütlenmek; örgütlemek ve savaşmak; ve de ölüm de dahil tüm bedelleri hiç çekinmeden ödemeye hazır olmak demektir siyaset yapmak... Elbette ki birçok şehit kadın yoldaşımız yaşamları, mücadeleleri ile sonsuz değerleri kadınlarımıza bırakırken hepsinin söylediği, anlattığı, gösterdiği şu gerçek değil mi? Demokratik Halk İktidarı'nın kurulması kadınlar katılmadan mümkün değildir. Kadınların özgürlüğü için erkek egemen sömürücü sisteme karşı örgütlenerek, siyasal mücadelelerin her alanında daha çok ve daha aktif olarak yer almak gerekir. Bundan dolayı burjuva-feodal sisteme ve sisteme hizmet eden reformizme karşı mücadele ederek, şehitlerimizin izinden yürüyerek yarının hazırlayanları olmak için daha çok çalışmak, kendimizi ihtiyaçlara göre daha çok şekillendirmek için ileri! Daha fazla emekçi kadını özgürlük yolunda ilerletmeye sevk etmek için, onların içinde olmak için ileri!

Bir YDK'lı

Kitleler Örgütlü Bir Çizgiyle Kazanılır!

devrimci saygılığın yara alması kaçınılmaz hale gelir. Bunların olduğu yerde, devrimci çalışmanın daha büyük zorluklarla karşı karşıya kalacağı açıktır. Bunu aşmak için, öncelikle tüm faaliyetçilerimizin böyle bir gerçeğin varlığını kabul etmeleri gerekir. Bu gerçeğin kabulü, hem bu sonuçlara yol açan nedenleri açığa çıkarma görevini önümüze koyacaktır hem de görevlerimizi bu objektif gerçeklik ışığında belirleme sorumluluğunu dayatacaktır. Israrımızın ve haklılığımızın ideolojik ve teorik temellerini, örgütlü ve çeperimizdeki güçlerden baş-

Parti, örgütlülük, çalışma tarzı, demokratik merkezîyetçilik vb. konulara ilişkin tartışmalar sürekli gündemimizi işgal ediyor. Bu, belli yönleriyle bir tekrarı da içeriyor ama şu da bir gerçek ki; faaliyetlerimiz devam ettiği müddetçe, bu tartışmalar bir anlamda kaçınılmazdır. Tartışmaların kısır ve dar bir ortamdan çıkarılması da tamamen uygulamada elde edilecek başarılarla mümkündür. Şöyle ki; parti bilincinde, örgütlülük düzeyinde sağlanacak her gelişme, Bolşevik-Maoist çalışma tarzından, demokratik merkezîyetçilik ilkesini uygulamaktan bağımsız değildir. Tüm bunların, adına layık bir tarzda uygulanması için de ideolojik netlik ve siyasal yetkinlik olmazsa olmazdır. Örneğin zihinsel tembelliğin, tutuculuğun, statükocu bakış açısının olduğu bir ortamda, yukarıda dikkat çektiğimiz konuların hiçbirinde Marksist-Leninist-Maoist bakış açısı istenilen düzeyde uygulanamaz.

Her şeyden önce, zihinsel tembelik incelemeyi-araştırmayı, günün koşullarına uygun yaratıcı politikayı uygulamayı yadsır. Çünkü bu düşünüş ve şekilleniş tarzında, devrimci

bir heyecan, devrimci bir atılım ruhu yoktur. Bunların olmadığı yerde, sorgulama, yaratıcılık, fedakârlık eylemi zayıftır. Bunların olmadığı yerde, en basit sorunun çözüm tartışmasına yeni sorunlar eklenir. Çünkü sorunlar ancak zengin bir bakış açısıyla donanmış, devrimci iradi bir müdahaleyle çözülür. Daha sade bir dille ifade edecek olursak; tek başına müdahale her şey değildir. Önemli olan yerinde ve doğru yöntemlerle yapılan müdahaledir. Bunu yapmak için de siyasal yetkinlik, örgütsel tecrübe gereklidir.

Günlük devrimci çalışmalarımızda sıkça duyduğumuz söylemlerden biri de; "Çok geriler, yönlendirmeye ihtiyaçları var" gibi sözlerdir. Bu demektir ki; sorunların çözümünü asgari düzeye indirgemek, ileri düzeyde bir çözüm gücünü yakalamak için devrimci pratiği içeren devrimci bir eğitim gerekli ve zorunludur. Siyasal gerilik, örgütsel tecrübesizlik değildir. Tam tersine, devrimci bir militan için değiştirilmesi ve aşılması gereken engellerdir. Devrimci bir militan, bildikleriyle, söylenenleri yapmakla yetinemez. Devrimci bir militanın, en temel özelliği halkın

davasına en iyi şekilde hizmet etmesi için sürekli araştırması, var olanla asla yetinmemesidir. Bu niteliğin, bu özelliklerin kaybolduğu yerde tutuculuk, kendini tekrarlama ve sonuçta umutsuzluk kaçınılmaz hale gelir. Daha da somutlarsak, bugün karşı devrimin ideolojik, siyasi, askeri kuşatması altında olduğumuz gerçeği herkesçe kabul görmektedir. Bu kuşatmayı yarmak ideolojik, siyasi, örgütsel netliğe, birikime ve tecrübeye sahip devrimin militan ordusunu yaratmakla mümkündür. Eğer mevcut şekillenmiş bu niteliğe sahip değilse, devrimci çalışmalarımızdaki başarısızlıklar kaçınılmaz olur. Ve yaşanan da budur. Ve bunu aşmak için Proletarya Partisi'nin sürece dair ortaya koyduğu perspektifleri doğru algılamalıyız.

Yine sıkça üzerinde durduğumuz sorunlardan biri de kitle çalışmasıdır. Bu konuda düne göre bugün daha olumlu işaretlerden söz edebiliriz. Şimdi temel hedef kitle bağlarını, zayıflayan parti otoritesini güçlendirecek devrimci pratik çabalara hız vermektir. Devrimci pratikte, irade ve eylem birliğinde iç zayıflıkların olduğu yerde kitle çalışmasının ve

ilari kesimleri kapsayacak tarzda ortaya koyacak pratik çalışmalarda yoğunlaşmalıyız. Şu açık ki emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu ekonomik kriz, birçok bölgede yaratılan haksız savaşlar, yoksulluk ve işsizlik gerçeği, sıkça sözü edilen "cennet" in nasıl bir cehennem olduğu bugün geniş yığınlar tarafından yaşanarak görülüyor.

Marksizm'in cenaze törenini yapanlar, bugün Marks'ın haklılığından söz ediyorlar. Devrim ve sosyalizmin propagandasını geniş yığınlar içinde yapma konusunda ortaya çıkan olumlu işaretleri doğru okumalıyız. Tüm bunların başarısı için, kolektifin her bakımdan örgütlenmesi gerekir. Örgüt, örgütlenme yoksa parti de yoktur demektir. Örgüt, örgütlülük yoksa ortaya konulan tüm plan ve programların hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur. Bu demektir ki tüm çalışma alanlarımızda tek bir insanımızı dahi örgütsüz bırakmamalıyız. Tabi ki bunun için kolektif bilincin gerekliliği, irade ve eylem birliğinin zorunluluğunu kavramak şarttır. Bu konuda giderilecek her olumsuzluk, öngörülen hedeflerin gerçekleşmesine hizmet edecektir.

PORTRE

Endülüs'ün Çingene Şairi: Federico Garcia Lorca

"Artık ne ekmeği bölüştüren var, ne şarabı çünkü,

Ne ölümün ağzında ot yetiştiren,

Çirkefin New York'u demir telin,
ölümün New York'u

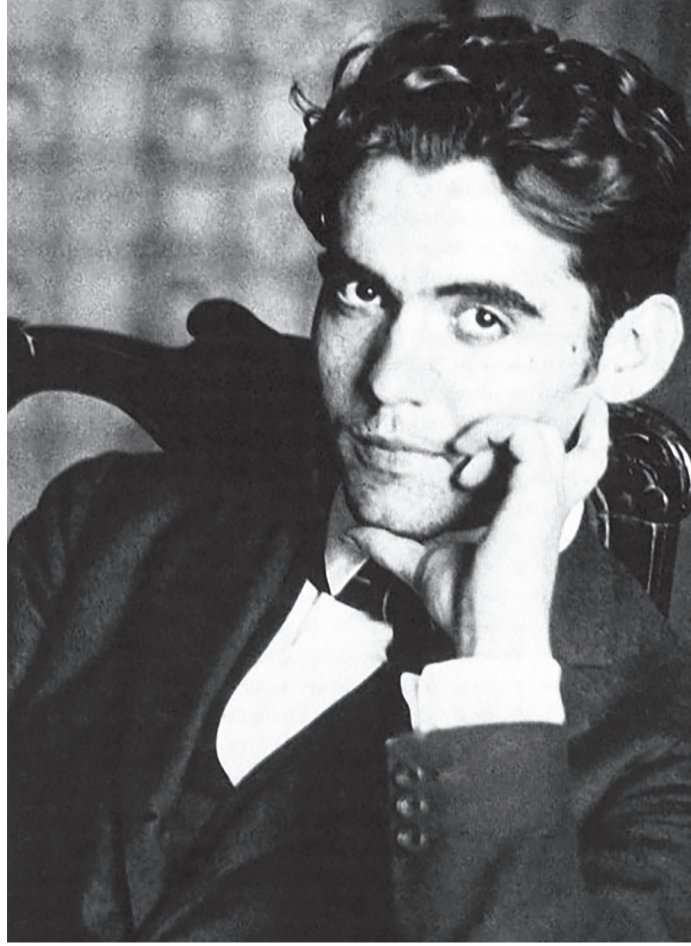
Yanağında saklanan hangi
melektir?

Söyleyecek hangi yetkin ses
buğdayın doğrularını?

Kirlenmiş lalelerin korkunç düşü
kim?"

1898 yılında, İspanya'nın Granada bölgesindeki Fuente Vaqueros kentinde doğan İspanyol şair Lorca, yüzyılın en büyük iki İspanyol şairinden biri olarak kabul edilir. 20. Yüzyılın yetiştirdiği en büyük şairlerden biri olan Lorca, içinde yetiştiği toplumu, çağının duyarlılığını en usta biçimde eserlerine yansıtan bir şairdi. Aynı zamanda oyunları en çok sahnelenen dram yazarıydı.

İspanya İç Savaşı'na kadar Madrid'te tiyatro, şiir ve müzik çalışmalarını yürüten Lorca savaşın başlaması-

la birlikte Madrid'den ayrılarak Grenada'ya döndü. Yapıtlarında yer alan şiddet ve ölüm teması bu tarihten başlayarak günlük yaşamının vazgeçilmez ayrıntısına dönüştü. Franco'cuları masumiyeti katletmekle suçlayan Lorca, 19 Ağustos 1936'da, doğduğu yörede Franco'nun askerleri tarafından öldürüldü. Üç yıl süren İspanya İç Savaşı sırasında yalnızca Lorca değil, binlerce Cumhuriyetçi ve boyun eğmeyen de Franco faşizmi

tarafından katledildi.

Şilili yazar-şair Pablo Neruda; Lorca'nın katledilmesinin hemen ardından Paris'te yaptığı konuşmada şunları söylüyordu: "Evet, iyi seçim yaptılar, onu vururlarken insan soyunun yüreğini hedeflemişlerdi.

Onu, İspanya'ya boyun eğdirmek ve şehit etmek için seçtiler, onu en derin soluğunu tıkmak için seçtiler, onu özünü kurutmak için seçtiler, en solmaz kahkahasını susturmak için seçtiler. Bu ölümün yargılanmasında birbiriyle uzlaştırılmaz iki İspanya vardı; korkunç, melun, çatal tırnaklı yeraltı İspanya'sı, lanetli İspanya; büyük hanedanın ve kiliseye ait cinayetlerin çarmıha gerilesi, zehirli İspanya'sı; ve karşısındaki İspanya, yaşama onuruyla ve ruhuyla gülen, sezginin, geleneğin ve keşfin parıltılı İspanya'sı, Federico Garcia Lorca'nın İspanya'sı!; ama şiiri gibi akarken dimdik ve şarkılar söyleyerek insanoğlunun anısında sonsuza dek yaşamak için...."

PORTRE

"Bilin: Halkın Ekmeğidir Adalet!"

"İki tane gözün varsa senin,

Binlerce gözü var partinin.

Her yoldaşın bildiği kendi kenti,

Beş kıtanın beşini de biliyor parti

Her yoldaşın bir vakti saati var,

Partinin ise tarih saati.

Her yoldaşı yokedebilirler her an.

Parti ise yedi değil, binlerce can.

Yığınların öncüsü o çünkü

Ve o yönetiyor cengi

Gerçeğin bilinciyle işlenmiş olan

Başyapıtların kılıncıyla"

zasıdır. Lise yıllarında yazdığı şiirler kentin radikal dergilerinde yayınlanır. 1930'larda faşizan eğilimlerin güçlendiği, insanların hayatına doğrudan etkide bulunduğu bir dönemde sanatsal olma kaygısından çok politik olma kaygısının savunulması gerektiğini söyleyen Brecht; liselerde, fabrikalarda, sendikalarda insanların oynayıp sergileyebilecekleri didaktik oyunlar yazar.

Bir devrimcinin annesinin sınıf bilinci kazanmasını konu edinen oyunun gösterimi Nazilerin iktidara gelmesiyle yasaklanır. Nazi iktidarı ile birlikte Brecht'in oyunlarını sahneleme imkanı ortadan kalkar ve ilk sürgün yılları da o zaman başlar. Amerika'ya gidene kadar iki önemli deneme daha kaleme alır. Birincisi; anti-faşist oyunlar, ikincisi; Aristotelian bir oyun: Carrar Ananın Tüfekleri (1937). Ancak 1936'da Danimarka'da sahnelenebi-

len Yuvarlak Kafalar, Sivri Kafalar Brecht'in ilk antifaşist oyunudur. Oyun, Shakespeare'in Kısasa Kısas oyunundan uyarlanma, faşizmin uygulamalarının hicvedildiği bir güldürüdür. Hitler benzeri ırkçı bir dük, insanları yuvarlak ve sivri kafalar olarak ikiye ayırır. Bu oyun ile birlikte, popüler bir anlatım tekniği olarak mizaha başvurulması tekrar gündeme gelir.

1938'de yazılan 3. Reich'in Korku ve Sefaleti ise propagandist bir yön içerir; mizahın yerini politik saldırı alır. 1941'de tamamlayacağı, ama faşizm karşıtı oyunları arasında değerlendirilebilecek olan Arturo U'nin Engellenebilir Yükselişi ise bu oyunların en niteliklisidir. Dramatik bir kurgu oluşturulur ve faşizan eğilimin yükselişi kaçınılmaz bir durum olarak değil, tarihsel olarak engellenebilir bir gelişim olarak gösterilir. 1935 yılında Nazi yönetimine Alman vatandaşlığından çıkarılan Brecht 14 Ağustos 1956'da kalp yetmezliğinden yaşamını yitirdi.

E pik tiyatronun kurucusu, oyun yazarı, yönetmen ve şair olan Brecht, 1898 yılında Almanya'nın taşra kentlerinden Augsburg'ta doğar. Orta öğrenimini Almanya'nın savaşa hazırlandığı yıllarda geçirir.

İlk edebi girişimi lisede Alman milliyetçiliğini küçük düşüren bir denemesidir ve karşılığı bir kınama ce-

"Tatil"e Değil Kitlelere Gidelim!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Yaz ayları genel itibariyle tatil ayları olarak kabul edilir. Bu kabulün en çok karşılık bulduğu kesim gençliktir. Daha özgülde öğrenci gençliktir. Deniz, kum, güneş ile özdeşleşen yaz tatili geniş bir değerlendirme yelpazesine sahiptir. Fakat bu genel kabul sorgulanmaz ve tartışılmaz doğa yasası değildir. Devrimcilerin tatil anlayışı, burjuva tatil anlayışıyla bir ve aynı değildir. Devrim mücadelesinde tatil olmaz.

Tatil anlayışı toplumsal yaşamda önemli bir yer edinmiş durumda. Tatilin, çok çalışmanın bir "ödülü" olarak kapitalist bir nitelik taşıdığı pek üzerinde durulmaz. Artı-değer sömürsü için emek gücünün yeniden üretimine ayrılan zaman olarak da okumak mümkün. Genel olarak ise eğlenme, dinlenme, gezme, rahatlama ve sosyalleşmenin bir parçası-aracı olarak algılanır ya da görülür. Devrimci ve komünistler açısından tatil burjuva içerik ve anlamda ele alınamaz. Mehmet Demirdağ yoldaşın vurgusuyla "devrim için harcanmayan bir dakika, karşı-devrim için harcanmış demektir." Bu anlamıyla MLM'ler için tatil sınıf mücadelesi/devrim için harcanacak bir zaman dilimidir.

Yaz aylarında devrimci faaliyetin en düşük seviyeye inmesi hemen her yıl yaşanan, kanıksanmış olarak karşımıza çıkan bir sorundur. Özellikle gençlik alanı için gerçeklik budur. Gençlik alanını önemli oranda öğrenci gençliğin oluşturmasının bundaki payı büyüktür. Zira okulların tatil olmasıyla devrimci öğrencilerin de "tatil"e çıkması söz konusudur. Yaz aylarının "rehaveti" birçok alanda da fiili bir "tatil" havası yaratmaktadır. Bunun kaçınılmaz sonucu

olarak devrimci faaliyet yılın diğer aylarına nazaran yavaşlamaktadır. Sınıf mücadelesinin nesnel ve öznel koşullarının daha fazla enerji, özveri ve sorumluluk istediği bir dönemde bu durum bir sorun olarak karşımızda durmaktadır.

Devrimcilik, devrimci faaliyet takvimciliğe indirgenemez. "Takvim" devrimciliği özünde küçük burjuva maceracılığıdır. Devrimciliği yazı-kış-baharı yoktur. Fakat bu nesnel durumu göz ardı ettiğimiz anlamına gelmez. Mesele nesnel durumun devrimci faaliyetin önüne geçiyor olmasıdır. Tatil olgusunun yarattığı nesnel durumun öznel bir kavrayışla ele alınması, tatil karşısında devrim mücadelesinin geriplanda kalmasıyla eş anlamlıdır. Yaz dönemi faaliyetinin bireysel istemlerle değil sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre örgütlenmesi esas olmalıdır. Tatil kavrayışı ancak o zaman sınıfsal-devrimci bir nitelik kazanacaktır.

Dünyada ve Türkiye'deki pratik duruma bakıldığında egemen sınıfların "tatil" vermedikleri rahatlıkla görülecektir. Dünya pazar alanlarındaki emperyalist rekabet giderek kızışıyor. Ortadoğu'da bitmeyen bir savaş söz konusu. Latin Amerika'da savaş tamamları çalıyor. Asya-Pa-

sifik her geçen gün daha da ısınıyor. Emperyalistler arası hakimiyet-hegemonya savaşı yarı-sömürgelere ya savaş ya da ekonomik ve siyasi kriz olarak yansıyor.

Türkiye'de siyasi krizle birlikte adı konmamış bir ekonomik kriz yaşanıyor. Hakim klikler arasındaki iktidar kavgası her gün biraz daha derinleşiyor. 31 Mart yerel seçimlerinin İstanbul'da tekrar edilmesi klikler arası güç dengesinin ne denli yakın olduğunu gösterdi. Mevcut tabloda hem ABD hem Avrupalı emperyalistler hem de komprador burjuvazi açısından AKP/RTE'nin kullanışlılığı önemli oranda yara almış durumda. Yerel seçimlerdeki tökezleme bunun bariz göstergesidir.

Bir kıvılcımın nelere yol açtığını Gezi Direnişi'yle öğrenen egemen sınıflar, işçi sınıfı ve ezilen kesimleri düzen içine çekmek için CHP'yi ileri sürmüş durumda. Seçim "zaferi"(!) üzerinden "düzen içi değişim umutları" canlandırılmaya çalışılıyor. Reformist çevrelerin ve bazı TDH bileşenlerinin liberal hatta konumlanıp CHP'ye yedeklenmesi kitlelerin bilincini bulandırmakta.

Genel hatlarıyla değiştiğimiz politik durum dahi yaz aylarının egemen sınıflar ve işçi sınıfı ile ezilen kesimler

açısından çok sıcak geçeceğini göstermektedir. Başka bir deyişle yaz ayları hiç de "tatil" havasında geçmeyecektir. 23 Haziran yerel seçim tekrarı, seçim sonrası oluşacak dengeler, S-400 meselesi, ABD ile gerilen ilişkiler, Ortadoğu ve Doğu Akdeniz'deki gelişmeler ve bunların yansımaları sınıf mücadelesini doğrudan etkileyecek politik gündemlerdir.

Önemli bir konu da iç gündemimize dairdir. Proletarya Partisi 1. Kongre'sini gerçekleştirerek sürece yanıt olma adına önemli bir yönelim ve iradeyi ortaya koymuştur. Kongremiz omuzlarımızı yeni görev ve sorumlulukları yüklemiştir. Partimizin yönelimini kitlelerle buluşturmak, maddi bir güce dönüştürmek, partiyi sınıf mücadelesinde daha etkin kılmak, tasfiyecilik yarattığı tahribatı hızla onarmak ihmalinin yakıcı sonuçlar doğuracağı önemli görevlerimiz olarak önümüzde durmaktadır.

MLM'ler açısından 1. Kongre'mizin coşkusu, heyecanı, enerjisiyle ve bizlere sunmuş olduğu perspektifle düzen içine bağlanmaya çalışılan umutları devrim umuduna dönüştürmek en keyifli "tatil" olacaktır. Bu yaz "tatil"ini, hedefi kitleler olan seferberliğe dönüştürelim!

Bir Partizan Okuru

CHP'nin Rapor Hazırlığı ve Kürt Sorununda Bitmeyen "Çözüm" Taktikleri

Osmanlı'nın mirasçısı olan Kemalist iktidarın ilk adımından bu yana diğer ulusları ve azınlıkları ezme, sindirme ve yok etme politikaları, kendi "beka" sorunlarının çözümünde de her dönem gündemde olmuştur. Kürt ulusu üzerinde yoğunlaştırdıkları politikalar, bir yandan inkârı ve en kaba biçimde imhayı öncellerken bir yandan da asimilasyon ve aldatmaya dönük argümanlarla, "çözüm" taktikleriyle inceltmiş bir biçimde baskıyı sürdürmeyi hedeflemiştir. Dünden bugüne Türk hâkim sınıflarının temsilcileri olan burjuva-feodal partiler, dönemsel çözüm süreçleri, açılımlar vb. ortaya sürmüş ve her seferinde Kürtlerin mücadele ve kazanımlarını boğmaya çalışmışlardır.

Hâkim sınıfların ve onların hizmetinde, halk güçlerinin arasına sızan oportünistlerin ikiyüzlülüğünü yarım asır önce ortaya seren İbrahim yoldaş, "milli baskının şampiyonları ve onların [incelikli] suç ortaklarını" açıkça teşhir etmekte gecikmemiştir: "Ülkemizde milli baskının asıl şampiyonları, komprador nitelikteki Türk büyük burjuvazisi ve toprak ağaları sınıfıdır. (...) Ama aynı suça, yani milli baskılara, daha sinsi ve daha ince metotlarla, milli karakter taşıyan Türk orta burjuvazisi de iştirak etmektedir. (...) Doğan Avcıoğlu'na, Ecevit'e ve bütün oportünistlerimize, Mihri Belli'ye, H. Kıvılcımlı'ya bakın! (...) Bunlar, bir yandan iktidarın elindeki feodal sopaya, bunun işe yaramayacağını ileri sürerek karşı çıkarken, öte yandan milli baskının daha ince ve kibar metotlarını tavsiye etmekten kendilerini alamıyorlar." Ülke hakkında asgari düzeyde bir tarihsel hafızaya sahip olan her devrimci, Türk hâkim sınıflarının bu ikiyüzlülüğünü bilir.

Gelinen aşamada Kürtlerin Suriye Kürdistanı'ndaki demokratik kazanımları, Türk hâkim sınıflarının Suri-

ye politikasında ve emperyalistlerle olan ilişkilerinde krize girmesini doğurmuştur. AKP eliyle sürdürülen Ortadoğu politikalarındaki bu çıkmazlar, diğer kliklerde ciddi bir rahatsızlığı beraberinde getirmiş ve klikler arasındaki iktidar mücadelesinin derinleşmesinde önemli bir etken olmuştur. AKP'nin hükümete geldiği ilk yıllardan bugüne kadar Kürtlere karşı ülkede ve sınır ötesindeki tüm saldırılarını onaylayan, onun destekçisi olan CHP, 2015 yılında Kürt Sorunu

desteği bulma arzudur.

CHP KULVARINDA SİLİKLEŞEN KÜRT ULUSAL SORUNU

İstanbul seçimlerinin AKP tarafından iptali ve CHP adayı E. İmamoğlu'nun yeniden seçimi kazanması, bu seçimlerde HDP'nin CHP adayını desteklemesi CHP'nin aradığı kitle desteğini ve kendisine güç yedekleme amacını karşılayan nitelikte olmuştur. Bunu sürdürmenin bir aracı olarak CHP, Kürt sorununa eğildiğini ve bu min-

gojik söylemlerle ekonomik, siyasal çıkmazların neticesinde dar boğaza giren emekçi halkın isyan etme potansiyeli sistem içine nasıl çekilmeye ve orada eritmeye çalışılmışsa; katliamlardan geçirilen Kürtlerin öfkesi de aynı şekilde eritmek istenmekte ve yüzeysel bir kimlik sorununa indirgenmeye çalışılmaktadır. Bu politika öylesine bayat bir politikadır ki her dönem farklı bir klik ve düzen partisi eliyle tekrar tekrar gündeme getirilmektedir. Ne yazık ki her dönem bu politikanın alıcıları da bulunmaktadır.

Türk hâkim sınıflarının dönemsel çıkar hesapları ve düzenbazlıklarının ipliği İbrahim yoldaş tarafından pazara çıkarılmıştır ve ezilen ulusun özgürleşmesinin önündeki en büyük toplumsal ve siyasal engele vurgu yapılmıştır. Proletarya Partisi için bu gerisine düşülemez bir çizgi iken ülkedeki diğer halk güçleri ve KUH cephesinden sorun hala aşılamamıştır ve dönüp dönüp bu ba-

yat çorbaya kaşık uzatmaya meyledilmektedir. Bu en açık ifadeyle hâkim sınıf kliklerinin Kemalizm'in kurucu değerlerinin özünü koruyan faşist, şovenist karakterinin görülememesinden kaynaklanmakta, egemen sınıf kliklerinin yer değiştirmesiyle faşist diktatörlüğe bakışta muğlaklıklara yol açmaktadır.

Başta KUH bu muğlaklığı aşmalı, soyut bir ulusal kimlik arayışından sıyrılmalıdır. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi düzen güçlerinden bağımsız ve devrimci politikalarla yönünü belirlemek zorundadır. Komünistler her zaman olduğu gibi bugün de ezilen ulusun demokratik taleplerinin, ulusal mücadelenin demokratik karakterinin yanında olacak, faşizme ve şovenizme karşı mücadelede en güvenilir müttefikleri olacaktır. Önemli ve belirleyici olan bu müttefikliğin sahte "çözüm" politikalarına değil Kürt ulusu da dahil olmak üzere tüm ezilen ve sömürülenlerin kurtuluş mücadelesine hizmet etmesidir.

başlığıyla raporlar düzenlemiş, Kürt sorununa çözüm önerileri getirme sahtekarlığını da göstermişti. 2015 raporunda CHP, "Kürt sorununun güvenlikçi yöntemlerle çözülemeyeceği ve çözüm noktasının meclis olacağı" -nı işaret ederken diğer taraftan Efrin işgaline sonuna kadar destek vererek gerçek niteliğini gözler önüne sermişti. Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı da içeride ve dışarıda yürütülen tüm saldırırganlık, CHP tarafından vakit kaybetmeden desteklenmiştir.

Bugün CHP tarafından söylentileri yayılan yeni bir Kürt sorunu raporu ve komisyon hazırlığının bir aldatmaca olduğu su götürmez bir gerçektir. Bu rapor hazırlığı iki yönlü bir politikanın ürünü olarak ortaya çıkmıştır; en başta belirttiğimiz gibi Türk hâkim sınıflarının ezeli Kürt düşmanlığının sürdürülmesi, çözüm süreci, açılım vb. argüman ve oyalama taktikleriyle Kürt ulusal mücadelesinin kontrol altında tutulması... İkincisi ise temsilcisi olduğu kliğin iktidar iddiasına kitle

valde bir rapor hazırlamaya soyunduğunu açıklamıştır. Çeşitli kesimlerden oluşan bir de komisyon kurulması için parti içine çağrıda bulunmuştur.

2015 raporunu güncelleme ve bunu yaparken Ortadoğu'daki gelişmeleri ve ekonomik sorunları görerek Kürt sorununa yeni bir yaklaşımın gerekliliği, raporun bu olgularla geliştirilmesi gerektiği öne sürülmektedir. Bu iki noktanın egemenleri gerçekten de zorladığı görülmektedir. Suriye'deki durum ve ekonomik kriz ne kadar gerçekse CHP'nin "sol" söylemleri, demokratikleşme vurguları da bir o kadar yalandır. Bu söylemler güç devşirme politikasından başka bir şey değildir. CHP aynı zamanda Kürt Ulusal Hareketi'ni, ona eklenen reformist hareketleri bu kulvarda kümelemiş olacaktır. Yerel seçimlerle başardıkları bu durum hâkim sınıfların toplamdaki amacına da hizmet etmektedir. Yerel seçimlerde E. İmamoğlu üzerinden ortaya atılan demokrasi, uzlaş, kardeşlik vb. dema-

Ne İçin Yaşıyoruz?

Birçoğumuz daha küçüklükten karar veririz ne olacağımıza. Bu bazen sevdiğimiz bir yakınımızın mesleği olur, bazen televizyonda izlediğimiz bir dizi-film karakterinin mesleği olur ya da ailemizin bizim adına karar vermiş olduğu meslekler olur. Bazı mesleklerin parası iyidir, iyi bir yaşam sunacağını düşünürüz, o yüzden çalışırız. Daha yaşamımızın en toy dönemlerinde, aynı koşullar içinde olmadan haksız bir rekabetin içine gireriz. Ve mutlaka birilerine hep farklı bir ayrıcalık tanır. Ve bu haksız rekabette başlar at yarışı...

Bir de başka insanların, başka hayalleri ve yapmış oldukları başka işleri vardır. Diğer mesleklere benzemez bu insanların yaptığı iş. Sistemin yarattığı adaletsizliğin içine hapsedilerek gerçekleşemez. Aslında tam da bu adaletsizliğin içinde vücut bulur bu hayaller.

Bazılarımız daha küçüklükten karar veririz, "evimizi açtığımız, ekmeğimizi paylaştığımız, derdimize ortak olan insanlar gibi olacağım" deriz. Bazılarımız da yaşamın zorluklarıyla, sömürüleyle, ezilmeyle, çürümüşlükle karşılaştığımız zaman tercihimizi yaparız. Birbirimizi daha önce hiç görmediğimiz insanlarla, en yakın arkadaşımızla, faaliyet yürüttüğümüz yoldaşımızla hepimiz aynı düşüncenin kutsallığıyla aynı yerde birleşiriz bir süre sonra. Belki de bir çoğumuz ilk defa çıkarsız bir paylaşımın içine gireriz. Yanındaki arkadaşın değildir; bir gün mutlaka bırakıp kendi yaşamına dalıp unutacağın. Öğretmenin değil; sana başka gerçekler varken sistemin gerçeklerini dayatan. Patronun değil; seni güvencesiz çalıştırıp, iş gücüne gereksinimi kalmadığında kovan. Eşin değil; sınırlarını evle çizen. Annen-baban değil; sürekli bir şeyler dayatan. Attığın ilk adım; yeni

yaşama atılan, öğrendiğin ilk şey; toplumsal düzenin gerçekliği, harcadığın emek yarınların temennisi, paylaştığın her yoldaşlık; hiç bir zaman unutamayacağın anlardır. Kendinsin, senin için belirlenen kalıplar değildir. Belki de ilk defa bu kadar gerçeksin. Yaşam bu kadar gerçek ve bu kadar anlamlıdır artık senin için.

Yeni bir dünya için yürüdüğümüz bu yolda aslında yürümeyi yeniden öğre-

konular, köye gitmişsek; halk, eylem keşfine gitmişsek; düşman olur. Hep bir arada olmayız, faaliyete gittiğimizde beş ay bazen daha az ya da daha fazla birbirimizden ayrı kalırız, buna bazen kış da eklenir. Ayrılık günü hem bir sevinç olur hem bir hüznün. Faaliyete gitmek, halkı görmek, hareketli olmak, eylem çalışmaları yapmak derken bunlara seviniriz; ama yoldaşlardan ayrılanın derin bir hüznü de olur. "Bir daha görebilir miyim?"

dındı, nasıl bir kadın olması gerektiğini söylüyorlardı. Öğrenciydi, vatansever olması gerektiğini öğretiyorlardı. O kadar çok çelişki yaşarsınız ki size dayatılan şeyler üzerinden. Özlem yoldaş da bu çelişkilerin birçoğunu yaşadı, gördü. Gerillayla büyümüşü, gerillaya katılmaya karar vermesinde etkili bir faktördü bu. Annesi vefat ettiğinde, doğallığında birçok iş Özlem yoldaşa kalmıştı. Çünkü öğretilen bir kadınlık olgusu vardı, evin çoğu işi kadına aitti (!) Küçük beden bunun da üstesinden geldi. Sorgulaması çoktan başlamıştı, gerillayı gördükçe netleşiyor, sistemin yarattığı bu hapishaneden kurtulmanın yolunu görüyordu. Bir yaz günü gerillaya katıldı. Herkeste bir sevinç vardı, katılmasını o kadar çok istemişti ki herkes...

Kapısını açtığı, ekmeğini paylaştığı yoldaşlarının yanındaydı, artık halkı ona kapısını açacak, ekmeğini onunla paylaşacaktı. Özlem yoldaş anlatacağı onlara sistemin çürümüşlüğünü ve kurtuluşun yolunu. Hatırlıyorum da, bir defasında kadınlarla toplantı yapmıştık, bir şeyler anlatmak istiyor ama çekiniyorduk. Birbirimizden güç alıp konuşmaya başlamıştık, o beni tamamlıyor, ben onu. Ne güzel bir

gündü, sonrasında ikimizin yüzünde bir tebessüm, bir şeyler yapmış olmanın mutluluğu vardı. Özlem yoldaş her zaman daha fazlasını yapmak istiyordu, kadınların mücadeleye katılmalarını, örgütlenmelerini istiyordu.

Ne güzeldin yoldaş. Gözlerindeki ışıltı, yüreğindeki sevgi, nasıl da aittin bu dağlara, özgür bıraktığında sesini, yaşadıklarını hissederdik sesinden. Taklitlerin bizi güldürür, sürekli "bir daha yap" derdik. Beraber yıldızları seyredip, türkü söyledik. Paylaşırız bütün özlemleri, hasretleri... Daha yaşanacak çok şey, çalınacak çok kapı, gidilecek çok yol vardı.

Sinan ve Rıza yoldaşlardan sonra hüznüydün, gözlerinde yaş, yüreğinde onları kaybetmenin acısı vardı. Kararlıydın ama Dersim Merkez'e gitmek, onların devrettiği yerden de-

niriz. Yaşama farklı gözlerle bakmaya başlayıp önceden düşündüğümüzden farklı düşünürüz. Her tökezleyip düşüğümüzde kalkar, kalktığımızda da farklı bir şey öğrenip öyle doğruluruz. Bu yolu yürümeye başladığımızda yanımızda bizim gibi düşünen yoldaşlarımız olur, yaşamı paylaşıyoruz, ekmeği, özlemi, hasreti, mutluluğu paylaşıyoruz. Saatlerce yürüdüğümüz yolda sigaramızı, suyumuzu, yorgunluğumuzu, gecenin karanlığında yolun çukurlarını ve engebelerini paylaşıyoruz. Ekmeği, yemeği beraber yaparız, kimse kimseden ayrıcalıklı değildir. Bir düşünce vardır bizi bir araya getiren, kıstasımız budur.

Yağmurlu bir günde, yolculuğumuzun sonunda ateş yakan yoldaşlarımızla sohbet etmeye başlarız. Yolculuk ve gittiğimiz görevde konuştuğumuz

düşüncesi ağır gelir bazen ama adımlarımız o yeşilliklerin ortasındaki ince uzun patikamızı. Zaman geçtikçe o kadar çok şey paylaşıyoruz ki, gülmeyecek, üzülecek çok şey olur. Her yerde bir anımız, her taşta, toprağın her karışında ona karışan bir beden olur. Yüreğimiz bazen yangın yerine döner gidenlerin ardından. Dilimizde onları anlatan türküler, bilincimizde onların pratiği, namlularımızda sorulacak hesap olur. Anlatmak gerekir Özlem'in, Zilan'ın, Ekin'in hikâyesini...

Özlem yoldaş, 12 yıl boyunca yatılı okullarda okudu. Kürt'tü, sistemin ona Türk olmasını dayatmasıyla tanıştı. Dersim coğrafyasındaki insanlar gibi ona da Kürt olduğu halde Türklük aşılama çalışıyorlardı. Ka-

vam etmeye. Giderken zor olacağını biliyordun ama zor olması seni yıldırmamıştı. Tam tersi daha istekliydin. Ve biz seni de o yılın sonbaharında kaybettik.

Ekin yoldaş üniversite sıralarından kopup gelmişti gerillaya. Lise dönemlerinde örgütlü mücadeleye belli bir sempatisi oluşmuştu, aynı zamanda da belli çelişkiler yaşamıştı örgütlü mücadeleye dair. Ama esas olarak örgütlü mücadeleye üniversite yıllarında başlamıştı. Ve belli çelişkilerden, aksiliklerden sonra netleştirdiği kararını bir yıl sonra gerçekleştirebilmişti. O süreçte hazırlık yapmıştı gerillaya katılmak için ancak 2015 yılının yazında katılabildi. İlk süreçte biraz utangaçtı. Bu yeni yoldaşlar için normaldi. Çünkü yeni bir yaşam başlamıştı. Benzemiyordu aşağıya, hem biçimsel olarak hem de öz itibarıyla. Zamanla bu utangaçlığını atabilmişti, yaşama öyle bir sarılmıştı ki dinmek bilmez bir azmi, öğrenme çabası vardı. Her şeyi yapmaya çalışıyor, anlamaya çalışıyor, Özlem yoldaş gibi o da buraya aitti. Geldiği süreç yaz pratiğine denk geldiği için belli anlamda yaz pratiğine tanık olmuştu, sonra da sonbahar pratiğinin içine girmişti. Sonbahar pratiği daha çok emek sürecidir, yeni olan yoldaşlar için belli bir zorluğu da vardır, bir de aşağıdaki yaşamlarında emeğe yabancılar zorlanma kaçınılmazdır. Ekin yoldaş için bu süreç o kadar zorlayıcı değildi, çünkü bir şeyler yapmak istiyordu. Ve zorlukların üstesinden geliyordu. Biraz inatçı olması da bunda etkiliydi. Hem inatçı hem kararlıydı. Yeni geldiği bu süreçte beraber malzeme taşımaya gitmiştik. Ekin yoldaş malzemenin çoğunu kendi yüklenmeye başlamıştı, "Ne yapıyorsun yoldaş?" dediğimde, "Sen zayıfsın ben taşırım" demişti. Bir gülümseme oluşmuştu yüzümde, "Anlıyorum yoldaş seni de kendine fazla yüklenme daha yenisin, kendine bu kadar yüklenirsen ileride sağlık sorunun çıkar" dediğimde ancak onu ikna edebilmişim. Ekin yoldaşın böyle çok anısı vardır, yoldaşlarla bazen küçük tartışmalara varan. Ekin yoldaşın üzerinde, aşağıda ona "Sen yapamazsın, zorlanıp geri dönersin" sözlerinin etkisi vardı. Ve bu sözleri söyleyenlere sitemliydi. "Bana böyle diyorlardı ama öyle olmadı zorlanmıyorum ve gitmek de istemiyorum, boşuna umursamışım bu sözleri, iyi ki buradayım" diyordu. Ekin yoldaş askeri eğitimlerde de hem istekli olduğunu hem yetenekli

olduğunu göstermişti. Sızma pratiğini sabırla ve özenle yaptığını görmüştük, nişanı da iyiydi. Sabotaj eğitimlerinde de öyleydi, en ufak ayrıntıya kadar öğrenmeye çalışıyordu ve özenli bir şekilde aldığı görevi yapıyordu. Ekin yoldaşın değişim gösterdiği en belirgin konulardan biri de, kadına bakış açıydı. Toplumdaki kadın algısı, öğretilen kadınlık meselesi Ekin yoldaşta bariz fark ediliyordu. Özgün eğitimlerde ilk başta bir tutukluk yaşamıştı. Açamıyordu kendini ama

yoldaşların da yardımıyla başarmıştı. Görmüştü kendisindeki yansımaları, kadına nasıl baktığını ve gerillada böyle olmadığını gördü. Belli oranda yoğunlaşmıştı o kış kampında. Bahar-yaz pratiğine çıktığında kadın yoldaşların yarattıklarını görünce, kendi yapabildiklerini görünce daha fazla ikna olmaya, özne olmaya başlamıştı.

Daha öğrenilecek çok şey, yapılacak bir sürü iş, söylenecek çok şey vardı. Daha bir yılını yeni doldurmuştu, nice yıllar seni bekliyordu. Şimdi dilimizde "maviye sevdalı yüreğimiz" türküsü, anılarımızda o yaşadığımız günlerin mutluluğu.

Zilan yoldaş, meslek lisesinde okumuş, sistemin staj adı altında öğrencilerin iş gücünü nasıl sömürdüklerine yakından tanık olmuştu. Düşük bir ücret karşılığında, işi öğretme adı altında öğrencileri istedikleri gibi kullandıklarını anlatıyorlardı. Lise son sınıfta örgütlü faaliyet yürütmeye başlamıştı, her eylemde ön sıralarda yürüyüp, gür bir sesle haykırırdı sloganları. Yazları da gerilla köyüne ge-

mücadele etme gerekliliğini bildiği için onları bırakıp gelmişti gerillaya. Özlüyordu onları ama onun için bu bir engel değildi. Gözü kara, cesaretli ve kararlı bir yoldaştı. Adeta imkansız sözcüğü yoktu onun literatüründe. Her yörede kendini önerir, "olmaz" gözüyle bakılan göreve o "olabilirliğiyle" gelir kafasındaki "olur"u anlatırdı. Zilan yoldaş fiziksel anlamda güçlüydü. İkimiz de yeniydik, yük taşıyorduk, o beni hiç yalnız bırakmıyor sırtında yük olmasına rağmen bir de beni elimden tutup taşıyordu. Sesi çok güzeldi, bazen türkülerini kendine has yorumuyla söyler, bazen de karıştırdığı için aklına geldiği gibi söylerdi, biz o zaman ona güler takılırdık. Kadın yoldaşlara ayrı bir bağlılığı vardı, her fırsatta, sevgisini belli ederdi. Ayrıca kadın sorununa dair özel bir ilgisi vardı, yoğunlaşıyor kadının gücüne muazzam inanıyordu. Gerillada her yoldaşın ayrı bir rengi vardır. Zilan yoldaş da neşesiyle ayrı bir renkti.

Daha söylenecek çok türkü, gidilecek çok eylem, gülünecek çok şey vardı. Şehit düştüğün zaman derdin; "Bu şarkıyı söyleyin". Şimdi dilimizde hep aynı türküler...

Gerillada farklı yaşamlarla tanışırınız, Zilan, Ekin ve Özlem yoldaşlar da onlardan üçüydü. Ne için dövüşüp, ne uğruna toprağa düşeceklerini bilerek çıkmışlardı yola. Çıkarsızdılar, çıktıkları bu yolda tek çıkarları devrimin, halkın çıkarlarıydı. Yoldaşlığın fedakarlığıyla, paylaşımıyla, sevgisiyle tanışmış, yoldaş olmuşlardı birbirlerine. Kadın olmanın ne demek olduğunu burada öğrenmişlerdi. Onlar için kadın olmak, güçsüz olmak, duygusal olmak, narin olmak değildi. Kadın olmak demek, tarihin kesitlerinde unutulmak, yokmuş gibi davranılmak değildi. Onlar kadın olmanın güçlü olmak olduğunu, inisiyatifli olmak olduğunu bildiler. Örgütlü olmanın en büyük güç olduğunu anladılar. Onlar pratikleriyle, duruşlarıyla, inançlarıyla tarih sayfalarında yerlerini aldılar. Ne doktor, ne öğretmen olmaları onların istediği, onlar sistemi devirip yeniyi inşa etmek için bu mücadeleye atıldılar. Bütün çabaları, kararlılıkları bu yönlüydü.

Biz onları bir sonbahar günü sonsuzluğa uğurladık. Üç Partizan yan yana, bir daha unutulmamak üzere güneşe uğurlandı. Üç yaşam feda edildi özgür geleceğe, güzel yarınlara.

Dersim'den Bir Partizan

lirdi Zilan yoldaşın. Gerillayla ilişkilenebilmesi, gerillaya katılmasında etkili olmuştu. Zilan yoldaşta herkesin dikkatini çeken şey, nerede bir su görsen oturup elini yüzünü yıkamasıydı, titizdi biraz. Yoldaşlar anlatırdı, vadiye girerken gördüğü her suda elini yüzünü yıkamış. Bu özelliği sonra da devam etti. Ama hiçbir zaman su olmadığında sorun etmezdi bunu kendine. Bir diğer özelliği gülmesiydi, Zilan yoldaş yüksek sesle kahkaha atardı, belki defalarca uyarı almıştır ama gülümsemesi eksik olmazdı yüzünden. Sıcak kanlı bir yoldaştı, herkesle ilişkilendir, zorlanmazdı ilişki kurarken. Duygusal bir yoldaştı, ailesine bağlıydı ama

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ VE 11 İLKESİ - XI

“Stratejik Savunma Döneminde Köylük Bölgelerde Silahlı Mücadele İçinde Gerilla Mücadelesi Esas Diğer Mücadele Biçimleri Talidir”

Mao Zedung yoldaş, önderlik meselelerine dair kimi sorunlar üzerine makalesinde; “Herhangi bir anda birden fazla merkezi görev olmamalıdır. Her dönemde sadece bir merkezi görev olmalıdır ve bu tali öneme sahip başka görevlerden daima önce gelir” der. Bu anlayış, herhangi bir çelişkinin genel ve andaki sorunları içerisinde hangi yol ve yöntemin kullanılacağına belirlenmesine dair perspektif sunmaktadır. Çünkü her çelişkinin kendine özgü çözüm yöntemleri vardır. Ve her çözüm yöntemi kendi içerisinde esas-tali biçimlerle müdahaleyi zorunlu kılar.

Ülkemiz devrim mücadelesinde egemenlerle ezilenler arasındaki çelişkinin çözümünde geçerli olan bu gerçeklikte Halk Savaşı stratejisi öne çıkmaktadır. Başından sonuna kadar zora dayalı bu savaş stratejisinin öne çıkan en önemli özelliği, silahlı mücadelenin merkezde olmasıdır. Bir kere merkezi görevden bahsediliyorsa orada bütün faaliyet biçim, yol ve yöntemlerinin ona göre ele alınması ve ona hizmet etmesi bahsediliyor demektir.

Ancak bu savaş stratejisinde devrimle karşı-devrim arasındaki güçler den-

gesine bağlı olarak silahlı mücadele çeşitli biçimlere bürünmektedir. Halk Savaşı'nın birinci aşaması olan stratejik savunma döneminde silahlı mücadelenin biçim almış hali gerilla savaşıdır. Gerilla savaşı, bir savaş taktiği olarak, bir yandan güçler dengesinin düşman lehine olduğu bu dönemde, güç biriktirme, düşmanı yıpratma, parça parça imha etme ve kitleleri örgütlenme görevi üstlenerek, genel olarak Halk Savaşı içerisinde taktik bir mücadele biçimi olurken stratejik savunma aşamasında stratejik bir misyon da üstlenmektedir. Düzenli ordu oluşuncaya dek bu ilkenin esas olması değişmez ancak düzenli orduya geçiş sonrası gerilla savaşı tali plana düşer. Bu da stratejik denge aşamasına denk gelmektedir.

Stratejik savunma aşamasında gerilla savaşının gelişip güçlenmesi genel olarak Halk Savaşı'na önderlik eden Proletarya Partisi'nin önünde merkezi bir görevdir. Gerilla savaşı, bir yandan kendinden daha güçlü, daha donanımlı bir orduya karşı, ondan daha zayıf ve donanımsız bir gücün düşmana karşı giriştiği bir savaş taktiğidir; diğer yandan köylük bölgelerdeki faaliyetin esas olduğu ülkemizde kitlelerin örgütlenmesi ve Kızıl Siyasi İktidarların kurulması için andaki görevleri silahlarla yerine getirmekle yükümlüdür. Aynı zamanda gerilla savaşı Halk Ordusu'nun temellerinin atıldığı bir süreci de ifade etmektedir.

Ancak bunu söylerken silahlı-silahsız, legal-illegal hiçbir mücadele biçiminin reddedildiği anlaşılmalıdır. Elbette biçimi ne olursa olsun koşullar içerisinde tüm mücadele biçimlerinden faydalanmak Komünist Partisi'nin görevlerindedir. Burada temel olan mesele, tüm mücadele biçimlerinin merkezi göreve göre şekillenmesi ve ona hizmet etmesi zorunluluğudur.

Gerilla savaşı, politik iktidar mücadelesinin silahlarla yürütüldüğü bir biçim olarak esasta iki temel görev üzerine oturmaktadır. Kendi gücü-

nü korumak-düşmanı imha etmek, kitleleri örgütlemek, savaşa kanalize etmek ve harekete geçirmek... Gerilla savaşının politik ve askeri görevlerini yerine getirmesi için birincisi Komünist Partisi'nin önderliği, ikincisi zayıf bir güç olmasına rağmen kitlelerle ilişkisi ve örgütlenme hedefi olmazsa olmazdır. Nihayetinde kitleleri örgütlenme hedefi taşımayan hiçbir mücadele biçimi kendi gerçek misyonunu oynayamaz. Bu anlamda Komünist Partisi bu aşamada gerilla savaşına önderlik ederken, aslında bir yandan kendisini, diğer yandan kitleleri ve toplamda devrimi örgütlenme görevini yerine getiriyor demektir.

“Diğer bir önemli nokta ise SAVAŞ meselesidir. Yönelimimizin en önemli ayaklarından birisi bu olacaktır. Devrimci durumun yükselme eğilimi gösterdiği bu periyotta savaşçı bir parti, gerilla savaşında odaklanmış ve çelişkilere silahın eleştirel gücüyle müdahale eden bir çizgi hayati derece de önemlidir. Her şeyin zora dayanarak çözüm beklediği, bunun etkili ve belirleyici olduğu bir toplumsal yapımız söz konusudur. Savaş devrim için olur, onun ihtiyaçları için gereklidir ve onun gerçekleşmesinin yegane yoludur. Bu kavrayış ve yaklaşım her çelişki karşısında doğru bir konumlanışı getirir. Partinin devrim ve komünizm için koşullanmış zorunluluğu, savaşın en etkili en yıkıcı ve en güçlü şekilde inşa edici bir karaktere bürünmesini getirecektir.” (TKP/ML 1. Kongresi)

Bugün andaki görev olan gerilla savaşı ilk olarak yürütüldüğü alanlarda mayalanma ve kök salmaya ekmek ve su kadar ihtiyaç duysa da bir devrim stratejisinin parçası olarak, ona önderlik eden Komünist Partisi'nin tüm faaliyet alanlarında yürüttüğü çalışmaların da oraya kanalize edilmesine ihtiyaç duymaktadır.

O halde anlaşılması gereken temel nokta politik yönelimden, konumlanmaya, örgütlenmeden, kurulan her ilişkiye, ortaya çıkan her olanağın devrim mücadelesinin bu biçimini gelişip güçlenmesine hizmet edecek bir ele alış, merkezi görevin anda gerilla savaşı olması itibarıyla bir zorunluluktur.

duyulmasına rağmen 87 bin MW üretim yapılmasının birçok nedeni bulunuyor. En önemli nedeni sermayeye yeni rant kapıları aralamaktır. Enerji ihracatı ve nükleer zenginleştirme hedefleri için enerji üretim kapasitesi 120 bin MW'lara taşınmak isteniyor.

“Güçlü devlet imajına” hayat kazandıracak nükleer santrallerin enerji ihtiyacıyla sınırlı olmayan gerekçeleri bulunmaktadır.

Yapım aşamasının 15-20 yıl sürdüğü, ekonomik ömürlerinin 35-40 yıllı sınırlı olduğu bilinen nükleer santrallerin acil enerji ihtiyacına çözüm olması beklenemez.

Enerji ihtiyacı rant projelerinin yaşama geçirilmesinde neredeyse ileri sürülen tek argüman haline geldi. Aynı yalan sarmalının devamı olarak Jeotermal Enerji Santraller de özellikle Batı Anadolu'da mantar gibi çoğalıyor. Hâlihazırda üretilen elektriğin neredeyse üçte birinin dahi tüketilmediği ülkeyi yeni RES, JES ve HES gibi enerji yatırımlarıyla daha fazla sömürüye açan sisteme “çaresizliği” kaynaklık ediyor. Türkiye’de toplam elektrik üretiminde % 1.3 gibi düşük bir paya sahip olan jeotermal projelerin doğanın ve yaşam alanlarının talan edilmesindeki payı ise devasa boyutlara ulaşmış durumdadır.

MUNZUR DAĞLARI'NIN TAMAMI MADEN BÖLGESİ İLAN EDİLDİ!

Dersim’e ve Kürtlerin yaşadığı coğrafyaya yöneltilen saldırı politikalarının yaygınlığı, çeşitliliği dönemin politikası ne olursa olsun sürdürülüyor. Bu coğrafyada bulunan ormanlar askeri operasyonlarda yakılarak canlıların

yaşam alanları ve doğa, küle çevriliyor.

Dağların, tepelerin zirvelerine konuşlandırılan kalekollar insanı esir alırken HES, JES ve baraj projeleri de suyu esir ediyor. Temmuz ayının sonunda Munzur Dağları'nın tamamı maden sahası olarak ilan edildi. 60 kilometrelik Munzur Dağları için hazır bekletilen 145 adet maden projesi bulunuyor. Birçok ülkeden daha fazla bitki türüne ve canlı çeşitliliğine sa-

hip olan Dersim coğrafyasında şuan aktif çalışan maden sahası bulunmuyor. Ancak hazır bekletilen projelerin yapımının başlatılması ve alanın yabancı sermayeye açılması için start verilmiş durumda. Bu ilanının hemen ardından Ovacık Kaymakamı, gözelerde dahil olmak üzere bir çok köy

ettikleri bölgeye yapıldığı için çeşitli sorunlar oluşmakta. Sel basmaları, taksit yolunun çökmesi vb. sorunlar havalimanını işçilerin kanı üzerinden yükseltenler tarafından gizleniyor. Oysaki çevre örgütleri ve mühendisler için buraya dayanacağı yönünde çokça uyarıda bulunmuş, projeden derhal vazgeçmelerini belirtmişlerdi. Şimdi ise Atatürk Havalimanı'nın tekrardan açılacağı söyleniyor.

HASANKEYF SULAR ALTINDA BIRAKILMAK İSTENİYOR

Ekonomik kriz, seçimler ve dış politikadaki çalkantıdan kaynaklı ötelenen ÇED raporları, durdurulan maden ocakları, nükleer santral, HES ve baraj inşaatları bugün tekrardan gündeme gelmiş durumda. 12 bin yıllık tarihe sahip olan Hasankeyf'in sular altında bırakacak proje son 20 yılda 5 kere ertelendi fakat bugün 100 yıl ömrü dahi olmayan Ilisu Barajı'nın altında bırakılmaya hazırlanıyor.

İşin özü; doğa ve çevrenin içinde bulunduğu tablo onun parçası olan bizlere önemli görev ve sorumluluklar yüklüyor. Bu görev ve sorumluluklar “çevreci duyarlılığı” aşmakta ve politize olmuş bir mücadeleye çağırılmaktadır. Bugün dünden daha fazla kendimizi katacağımız, doğaya ve yaşam alanlarına yöneltilen saldırılara set olacağımız bir mücadele bizleri beklemektedir.

muhtarına “afet bölgesi” bahanesi ile köylerini acilen boşaltmaları yönünde yazı gönderdi. 1937-38'den bu güne katliamlarla yaşam alanlarından sürgün edemedikleri halkı bu gün “afet bölgesi” yalanı ile yerlerinden, yurtlarından koparmak istiyorlar.

En bilindik rant projelerinden bir tanesi de orman ve işçi katliamı üzerine kurulan 3. Havalimanı'dır! Seçimlerde öve öve bitiremedikleri havaalanı gelinen aşamada kuşların yoğun göç

MESUDİYE ÇATIŞMASI

16 Ağustos 1993'te Ordu'nun Mesudiye ilçesi Topçam nahiyesinde Ortaalan Köyü mezrasında konaklayan birliğin, ihbar sonucu TC güçleriyle girdiği çatışmada Nurgül Bölükbaş ve Muzaffer Kahraman şehit düştü.

Nurgül Bölükbaş: 15 Ekim 1970 Ordu Fatsa doğumludur. Gericici ve zengin sayılabilecek bir aileye mensuptu. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Hemşirelik Yüksek Okulu mezunuydu. Sivas Devlet Hastanesinde çalıştı. Sivas Tüm Sağlık-Sen üyesiydi. Düzenin tüm olanaklarını reddederek Halk Ordusu saflarına katılmıştı.

Muzaffer Kahraman: 1973 Ordu Gürgentepe doğumludur. Kitle ile bağları oldukça güçlü olan sevilen bir kişilikti. Daha önce düşman tarafından iki kez kuşatılmış olmasına rağmen uyanıklığı sayesinde her iki kuşatmadan da çıkmayı başarmıştı. 16 Ağustos'ta çıkan çatışmada ise yoldaşı Nurgül Bölükbaş ile birlikte şehit düştü.

Katip Saltan: Almanya'da işçi olarak çalışırken TKP/ML'nin yurtdışı faaliyetine katılır. 19 Ağustos 1980'de faşist-

ler tarafından bıçaklanarak katledilir. Cenazesi Acshen kentinde yapılan görkemli bir yürüyüşle memleketine uğurlanır.

Hüseyin Doğan: 1944 yılında Dersim'in Pülümür ilçesinde doğdu, 1972'de işçi olarak Almanya'ya gitti. ATİF saflarında mücadele yürüttü, Ulm'de Halk Ocağı'nın kuruculuğunu yaptı. 16 Ağustos 1982'de şehitler kervanına katılmıştır.

Hüseyin Kılıç: 1964'de Dersim'in Zağge köyünde dünyaya geldi. TC'ye askerlik yapmayı reddederek Halk Ordusu saflarına katıldı. 20 Ağustos 1983 gecesi Pülümür'ün Sampaşa Karaderbent köyüne gittiklerinde kazayla yaralanır. Pülümür Sağlık Ocağına götürülür. 21 Ağustos 1983'de olayın ihbar edilmesi üzerine yakalanarak işkenceyle katledilir.

Hasan Ataç: 1960 Dersim doğumludur. Çok genç yaşta tanıştı devrimci düşüncelerle ve ardından gelen işkencelerle. Öncüllerinin yaptığı gibi ser verip sır vermedi. 13 Ağustos 1985'te İstanbul'da çatışmada katledildi.

KEPİR YAYLASI ÇATIŞMASI

23 Ağustos 1992 günü on kişilik bir Halk Ordusu birliği Ovacık'ın Kepir Yaylası mevkiinde bir ihbar sonucu pusuya düşürülür. Çatışma 12 saat sürer. Yıldız Ayrıcı, İmam Cem İşıtmez, Akın Uzun ve komutan Dursun Erkul ilk çatışma sırasında şehit düşer. Meral Gezer ise yaralı ele geçirilerek işkencede katledilir.

Dursun Erkul: 1957 Dersim doğumludur. İlk gençlik yıllarında Ankara'da Keçiören'in Kuşcağız mahallesinde ne kadar sevildiyse, Artvin Şavşat'da da o kadar sevdirmiştir kendini gerilla iken.

Yıldız Ayrıcı: 1968 Dersim Merkez Çerme Köyü doğumludur. Cenazesi Dersim'in Birman Köyü'nde toprağa verildi. O gün Dersim, Mazgirt, Hozat

ve köylerinde bir günlük kepenk ve kontak kapatma eylemleri gerçekleştirilerek sahiplenildi.

Akın Uzun: 1965 Rize doğumludur. TC'nin ordusunda kısa bir süre kaldıktan sonra firar etmiş, gerillaya katılmıştır.

İmam Cem İşıtmez: 1973 Elazığ doğumludur. Aslen Dersim Ovacıklıydı. Konfeksiyon işçisiyken gerillaya katılmıştı. Görkemli bir cenaze töreniyle yoldaşı Meral Gezer ile birlikte Ovacık halkının coşkulu katılımıyla toprağa verildi.

Meral Gezer: 1971 Dersim Ovacık Burnak Köyü doğumludur. Çatışmada yaralı ele geçmesine rağmen, düşman tarafından işkence ile katledilmiştir.

KAZ DAĞLARI'NDAN MUNZUR'A TALANA KARŞI Mücadeleye!

Bir Kızılderili atasözü der ki "Son balık öldüğünde, son nehir kurduğunda, son ağaç kesildiğinde beyaz adam paranın yenmediğini anlayacak." Ancak bizim ne Munzur'dan bir balık eksilmesine ne de Kaz Dağları'ndan bir ağacın kesilmesine tahammülümüz olamaz-olmamalı...

Toplumsal sorunlar sistemin sınırlarına aşama aşama daha fazla dayanıyor. Doğanın, yaşam alanlarının ve çevrenin yüklü olduğu sorunlar; sömürü ve talan politikalarının yarattığı yıkım bilançosu her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Adı soygundan başka bir şey olmayan ekonomik kriz koşullarında doğa ve yaşam alanları ranta açılacaklar; yıkıma uğratılacaklar ara-

sında baş sıralarda duruyor.

Egemenlerin "devasa yatırımlar" olarak pazarladığı rant projeleri yaşadığımız ülkeyi neredeyse bir inşaat şantiyesine dönüştürdü. Kentsel dönüşümler, mega projeler, köprüler, yollar, hava limanları, çimento fabrikaları, taş ocakları, enerji ve madencilik projeleri, termik ve nükleer santraller, HES, JES projeleri rantın-talanın ana kolonları olarak doğaya ve yaşam alanlarına yöneltildi. Hasankeyf'ten Kaz Dağları'na, Munzur'dan Trakya'ya, Karadeniz'den Kızılcaköy'e, Salda Gölü'nden Şirince'ye oradan Akkuyu'ya ve Sinop'a uzanan geniş çaplı bir talan projeleri söz hali hazırda mevcut.

Ekonomik kriz içerisinde bulunduğu-muzu kabul etmeyenlerin, arkalarında talan edilmiş doğayı saklamaktalar. Dağı, taşı, ormanları, denizleri, akarsuları betonla kaplayanlar, söyledikleri "yeşil yalanlara" herkesin inanması beklemekteler.

SU GÖTÜRMEYECEK BAZI GERÇEKLER!

Nükleer enerji santrallerinin "nükleer güç imajı" olarak kullanıldığı ve ekonomik olduğunun koskoca bir yalandan ibaret olduğu bilinmektedir. Ülkemiz egemenleri bu imajdan o kadar çok zehirlenmiş olmalı ki Akkuyu'da zemini çatlayan nükleer santral inşaatına tam gaz devam etmekte. Nükleer santralin inşaatında çalışan mühendisler; "Sıradan bir apartma-

nın inşaatı daha ciddi ele alınarak yapılıyor" diyerek yaklaşan felaketin boyutunu şimdiden ortaya koydular. Çernobil Nükleer Santral kazasıyla dünyanın tanık olduğu felaketin etkisi ve yaydığı radyoaktivitenin bilançosu Avrupa ülkelerini nükleer santralleri kapatmaya yöneltirken ülkemiz egemenlerinin bu denli hevesli olmasının altında rant ve talan yatıyor.

Deprem kuşağında bulunan ülkemizde nükleer santrallerin yapılması diğer bir çok rant projesinde olduğu gibi enerji ihtiyacıyla gerekçelendirilmektedir. Türkiye'de 87 bin 137,7 megawatt enerji üretim kapasitesi mevcuttur. Türkiye'de en yüksek enerji ihtiyacı ortaya çıktığı dönemlerde dahi 35 bin MW bir güce ihtiyaç

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yeni_demokrasi1](#)

[yenidemokrasi1](#)

[yenidemokrasi](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

yenidemokrasi5.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazışleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umut Basım Yayıncılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Hörhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 - yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34